



OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J



M
O
L
A

PRAVILNA



Skupina jutranjega varstva

MOJA
PRÁVLITÁ

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ 2019

POPOTNICA K BRANJU

Pa je tukaj! Nova številka spletne knjige Moja pravljica. Tokrat so pravljice nastajale izpod peres naših mladih umetnikov na prav poseben način.

A še preden vam razkrijem kako, si preberite letošnjo poslanico, ki jo je tokrat ob mednarodnem dnevu knjig za nas bralce ustvaril litovski pisatelj in ilustrator Kęstutis Kasparavičius:

/»Mudi se mi! ... Nimam časa! ... Adijo! ...« Takšnih vzklikov dandanes najbrž ne slišimo samo v Litvi, ki leži v samem središču Evrope, temveč še marsikje po svetu. Pogosto nas tudi prepričujejo, da živimo v stoletju informacijskega preobilja, v stoletju, ko sta naglica in hitenje neizbežna.

A zgodi se, da v roke vzameš knjigo in začutiš, kako je lahko tudi drugače. Knjige imajo namreč čudovito lastnost - pomagajo nam, da ne hitimo. Ko listaš po knjigi in se mirno zatopiš v njeno vsebino, te na lepem ni več strah, da bi vse neopaženo zdrvelo mimo tebe. Tedaj spoznaš, da se ti ni treba brezglavo mučiti z nepomembnimi opravili. V knjigi vse poteka tiho in po natančnem redu. Morda je tako tudi zato, ker so strani v njej označene s številkami in ker med listanjem nežno in pomirjujoče šelestijo. V knjigi se dogodki iz preteklosti brez težav srečujejo z dogodki, ki se šele bodo zgodili.

Knjižni svet je široko odprt, resničnost v njem je poljubno prepletena z izmišljotino in domišljijo. Včasih se niti ne zavedaš več, ali si v knjigi ali v življenju opazil, kako čudovite so kaplje snega, ki se tali na strehi, in da jerebikove jagode niso le lepe, temveč tudi grenke. Kdo ve, ali si v resnici ležal sredi poletja na travi, nato pa prekrižanih nog gledal oblake, plavajoče po nebu, ali pa si o tem samo bral v knjigi.

Knjige nam pomagajo, da ne hitimo, knjige nas učijo opazovanja, knjige nas vabijo, pravzaprav nas kar silijo, da sedemo. Najpogosteje jih namreč beremo sede, in sicer tako, da jih položimo na mizo ali na kolena, mar ne?

Ali si morda tudi ti med branjem opazil nekaj nenavadnega, namreč da tudi knjiga strmi vate? Da, da, tudi knjige znajo brati! Berejo ti s čela, z obrvi, iz tvojih dvignjenih ali spuščениh kotičkov ustnic, še najraje pa berejo iz tvojih oči. Po očeh namreč prepoznajo, ali... No, saj veš, kaj!

Knjigi na tvojih kolenih gotovo ni dolgčas. Tisti, ki bere, naj bo otrok ali odrasel, je vendar že sam po sebi mnogo zanimivejši od tistega, ki se knjigo boji prijeti v roke in ki kar naprej hiti, saj nima časa, da bi se usedel in se razgledal okoli sebe./

In zdaj še o tem, kako so nastajale naše pravljice.

V letu 2019 namreč v Mestni občini Ptuj praznujemo častitljivih 1950 let od prve omembe mesta v pisnih dokumentih pod sloganom »Vivat Poetovio!«. Ob tako pomembni obletnici se bodo v mestu odvijali štirje večji dogodki, med njimi tudi osrednja slovesnost ob občinskem prazniku. V času celoletnega praznovanja se bo v mestu zvrstilo veliko manjših, spremljevalnih prireditev. Zaradi tako pomembne obletnice smo se tudi na Olgici odločili, da so letošnje pravlјice namenjene prav našemu mestu - mestu Ptuj. Učenci so se naloge lotili premišljeno. S seznanjanjem z že obstoječimi pravlјicami, vezanimi na naše mesto in s proučevanjem zgodovine Ptuja. Zgodovinska dejstva so na zelo inovativen način vpletali v okvirje pravlјice in nastali so čudoviti izdelki.

Med pravlјicami boste zasledili tudi pravlјico učenca naše pobratene OŠ Đuro Ester iz Koprivnice, ki jo je napisal v svojem materinem jeziku, torej v hrvaščini, v okviru projekta Branje ne pozna meja, v katerem že nekaj let sodelujemo.

Zato, dragi bralci, zdaj nikar ne hitite. Potopite se v svet neverjetnih pravlјic našega mesta in bodite ponosni, da živite tukaj!

Knjižničarka Alenka Kandrič



Gaja Urek, 4. a

KAZALO

POPOTNICA K BRANJU.....	4
ARMAKIN	8
BOJ ZA POETOVIO.....	8
BORBA NA PTUJU	8
ČAROBNO MESTO	11
ČAROVNIK IN DOBRODUŠNI GROF.....	11
LUCIJA IN DEKLICA PTUJ	12
FLORIЈAN REŠI PTUJ	17
GASILEC FLORIЈAN IN SVETI JURIJ.....	17
GRAJSKI OKLEPI.....	18
HUDOBEN GROF PTUJSKI	18
DEKLICA KATARINA IN SAMOROG.....	19
JURIL REŠIL PTUJ	20
CVETLIČNA DEKLICA ANJA USTAVILA VOJNO	20
KAKO JE KURENT REŠIL PTUJ	20
KATARINA NA SEJMU	23
KRALJ, KRALJICA IN 9 SINOV	23
KRALJIČNA in KURENT.....	25
MEDVEDI, KI SO IMELI VOLČJE GLAVE	25
LEGIONAR MAJ.....	26
MAJHEN JUNAK PTUJA.....	27
MESTNI STOLP	27
MESTNI STOLP	28
MESTO PTUJ	28
PEK ALBERTO IN KROFEK BOFEK.....	31
POETOVIO.....	35
POETOVIO (RIMSKI IMPERIЈ)	35
PRAVLJICA O PRELEPI LUKRECIЈI.....	36
PRINCESA EMA IN NJENA TEŽAVA S PRSTANI	37
PRINCESA ZOJA	37
PTUJ IN DRAVA.....	39
PTUJSKA ČAROVNICA	40
PTUJSKA PRINCESA	40
PTUJSKA PRINCESKA	42
PTUJSKI GRAD IN POŠAST.....	42
PTUJSKI KROF.....	43
PTUJSKI ZID	43
PTUJSKI ZMAJ	45
RADOVEDNI JAJČKI.....	45
RIMLЈAN IN DOGODIVŠČINE V POETOVICI	46
SKRITI TEMPELЈ	46
SKRIVNOST GRAJSKEGA VODNJAKA	49
SPOMENIK SVETEGA FLORJANA.....	50

ŠKRATEK.....	50
TULIP	53
ZAJČEK IN ZMAJČEK.....	53
ZGODBA PTUJA	54
ZGODBA O KATARININEM SEJMU.....	54
ZGODOVINA KURENTA	56
ZMAJ IN MAKS BREZ DOMA.....	56
ZMAJ, KI JE POŽRL MESTO PTUJ.....	56
ŠKRAT MARKO NA PTUJU	58
ZMAJ S SEDMIMI GLAVAMI.....	58
LEA V MAGIČNI DEŽELI.....	59



*Lan Ozvald, Blaž Kustor,
Matija Masten, Tine Lah Mršek, 4. a*

ARMAKIN

Nekoč je živel Ptujski kralj s sedmimi sinovi. Najmlajšemu sinu je bilo ime Armakin. Nekega dne so šli bratje v svet po svoje princeze. Najstarejši je rekel Armakinu: »Ti ne moreš z nami!« Armakin je bil užaljen. Žalosten se je naskrivaj odpravil v nasprotno smer od svojih bratov. Zagledal je velik grič in se povzpел nanj. Zagledal je čudežno deželo. V njej so bili razni potoki iz čokolade, drevesa, na katerih so rastli bonboni in sama tla so bila sestavljena iz samih sladkarij. Na koncu dežele je zagledal gozd grozних ljudožerskih dreves. Med tem so bratje zašli na isti kraj in se ujeli med veje ljudožerskih dreves. Armakin je zagledal svoje brate. Odšel je za njimi, da bi jih rešil. Vsa drevesa so se ovijala okrog njega, a jih je posekal. Prišel je do bratov in jih rešil. Odjezdili so domov. Ptujskemu kralju so povedali celotno zgodbo. Kralj je nato dal Armakinu polovico kraljestva.

Kmalu si je Armakin našel princeso in se z njo poročil. Živel so srečno do konca svojih dni.

Hugo Hodnik, Jaka Senčar, 3. a

BOJ ZA POETOVIO

Nekoč, pred davnimi časi, je nastalo mesto pod imenom Poetovio. V tem malem mestu so živele tudi princeze in kraljica Gleotorija. Poleg mesta Poetovio je bilo tudi malo mesto Mandžario. V Mandžariu so živelі vojaki in kralj Priontorius.

V Poetoviu je živela tudi deklica, ki je zelo lepo plesala in pela. Vsak večer je plesala in pela kraljici Gleotoriji.

Nekega dne jo je slišal peti kralj Priontorius. Svojim vojakom je ukazal, da napadejo Poetovio in deklici ukradejo glas. Ko so naslednje jutro vojaki napadli mesto Poetovio, so jih prebivalci tega mesta videli in poslali princeske, da jih s svojo krono, v kateri je kristal s svetlobo, oslepijo. Tako so vojaki oslepeli. Prišla je deklica s svojim čudovitim glasom, ki je imela kristal, kateri je imel vse moči ter jih s tem kristalom zaprla v veliko kletko, iz katere se niso mogli rešiti.

Tako je deklica rešila prebivalce mesta Poetovio, kateri še dandanes srečno živijo.

Ema Kukovica Čačković, 1. b

BORBA NA PTUJU

Pred davnimi časi je na ptujskem gradu živel Johatan Crips. On je imel zelo rad živali. Ni imel vojske človeških vojakov. Imel je vojsko živali.

Nekega dne so jih napadli Nemci. On pa je spustil na njih vojsko živali. Psi so lajali, muce mjavkale, tigri rjovelі, kokoši so kokodakale in žabe regljale. Vsi skupaj so bili zelo glasni, da so Nemci od strahu kar zbežali. Zmago proti Nemcem so proslavljali kar tri tedne in tri dni.

Johatan Crips je še danes ponosen na svojo živalsko vojsko.

Marko Bor Mogu, 2. c



Blaž Zelenik, 4. b



Zoja Zemljarič, 5. a



ČAROBNO MESTO

Nekoč sta živel kralj in kraljica. Živela sta v Ptujskem gradu, ki je stal na hribu, pod katerim je tekla reka Drava. Imela sta hčerko po imenu Sofija. Bila je najlepša deklica.

Nekega dne je na Sofijino okno potrkal škrat. Bil je dobrega srca. Škrat je bil v resnici princ. Povedal ji je, da ga je začarala hudobna čarovnica. Škrat je Sofijo odpeljal k čarovnici. Sofija jo je s svojim dobrim srcem omehčala, da ji je povedala, kako odreši princa. Sofija je poljubila škrate na usta in potem se je spremenil v čudovitega princa.

Pripravila sta poroko in živela sta srečno do konca svojih dni v prelepem mestu Ptuj.

Lea Skledar, 2. b

ČAROVNIK IN DOBRODUŠNI GROF

»Zdravo, mami!« je pozdravila Naja.

»Pozdravljena, Naja! Danes si kar sama prišla iz šole?«

»Ja, mami, odločila sem se, da bom prišla kar sama. Na poti sem videla nekaj zanimivih stavb.«

»Res?«

»Ja. Videla sem tudi veliki Ptujski grad. Mi poveš kakšno zanimivo zgodbo o njem?«

»Seveda, ljubica.

Tukaj so nekoč živeli Rimljani, potem pa je prišel srednji vek in so zgradili grad. V njem je živel grof. Nekoč je stražar iz stolpa opazil, da se mestu približuje neznanec. Takoj je povedal grofu. Grof se je odločil, da bodo neznanega popotnika sprejeli v grad. Popotnik jim je povedal, da je čarovnik. Prosil je za hrano in prenočišče, saj je bil lačen. Dali so mu hrano in posteljo in ostal je na gradu. Čez nekaj dolgih dni je čarovnik dejal grofu: »Ker ste mi dali hrano in prenočišče, vam bom izpolnil tri želje.« Grof se je zahvalil. Po razmisleku je povedal: »Moja prva želja je, da premagamo Turke, ko nas napadejo. Moja druga želja je, da bi imeli meščani vedno dovolj hrane. Moja tretja želja pa je, da bi grad ostal za vedno tako veličasten, kot je sedaj.«

Čarovnik je grofu izpolnil vse tri želje. Mesta Ptuj Turki nikoli niso osvojili, meščani nikoli niso trpeli lakote, grad pa je še danes tako veličasten, kot je bil.

»Mami, kako čudovito!« or

Dina Bali, 1. b

LUCIJA IN DEKLICA PTUJ

Nekoč je živela deklica Lucija. Živela je na vasi blizu mesta Ptuj. Bili so revni, brez avta in drugih dobrin. Redkokdaj so se kam odpravili.

Nekega dne so jih v mesto odpeljali sosedge. Starša sta šla po nakupih, Lucija pa ju je prosila, če se lahko gre potepat po starem mestnem jedru. Tam je za čudovito hišo zagledala veliko dvorišče. Bilo je tako čudovito, polno zelenja in rož. Kar potegnijo jo je tja. V trenutku, ko je stopila na zelenico na dvorišču, je močno zapihalo. »Živjo,« je zaslišala Lucija za sabo. Obrnila se je in videla deklico. A to ni bila navadna deklica. Izgledala je kot, da je iz vetra. Lucija jo je prestrašeno gledala in skoraj padla. Deklica iz vetra ji je rekla, da ji je ime Ptuj. Lucija je bila še vedno prestrašena. Ptuj ji je povedala, da ji ne bo škodovala. Lucija ni morala izreči niti ene besede. Ptuj ji je rekla: »Ne rabiš se me bati. Jaz sem Ptuj in ti si izbrana.« Lucija je končno lahko spregovorila. A je še vedno prestrašeno gledala in je vprašala: »Kaj misliš s tem, da sem izbrana?« Ptuj ji je rekla, da so jo izbrale duše, da reši prekletstvo. »Kakšno prekletstvo? Zakaj sem jaz izbrana? Tega ne zmorem!« je prestrašeno govorila Lucija.

»Pomiri se. Sedaj ti bom razložila, kakšno je prekletstvo. Pred mnogimi leti sem bila še pravi človek in v našem mestu Ptuj se je odvijala vojna. Takrat se je Ptuj imenoval Poetovio. Ime mi je bilo Sanja. Na lastne oči sem videla, kako sta mi umrla starša. Takrat sem se zelo razjezila. Moje oči so postale temno-črne. S takimi očmi sem pogledala človeka, ki mi je ubil starša. On se je spremenil v kip, jaz pa sem postala Ptuj. Prekletstvo boš rešila tako, da ti bova jaz in mesto Ptuj pomagala priti do določene točke, na kateri boš morala opraviti posebno nalogo. Ko ti bo to uspelo, se bom jaz spremenila nazaj v človeka, mesto Ptuj pa bo varno za vedno,« ji je povedala Ptuj.

»Zakaj pa tega ne more opraviti noben drug?« je zanimalo Lucijo. »Ker si ti izbrana. Drugim ne bi uspelo.« Lucija je rekla, da razume in vprašala, kdaj mora začeti. Ptuj ji je povedala, da naj čim prej, da bo mesto Ptuj čim prej varno. »Prav. Začeli bova ob jutranji zori,« je sproščeno rekla Lucija. »Čakaj malo! Kaj naj rečem staršem? Skrbelo jih bo zame!« se je spomnila Lucija. »Nič ne skrbi, bom jaz uredila,« je rekla Ptuj. »Kako pa?« jo zaskrbljeno vpraša Lucija. »Ker sem deklica iz vetra imam čarobno moč, da lahko zamrznem ljudi. To bom naredila s tvojima staršema. Ko ju bom spet odmrznila, bosta mislila, da se vmes nič ni zgodilo,« ji pove Ptuj. »Ne! A se ti hecaš? Tega ne bom naredila staršema! Izmisli si kaj drugega. S tem se pač ne strinjam!« ji Lucija zakriči. »Oprosti. Ampak to je edina rešitev, da rešimo Ptuj in mene,« ji pove Ptuj. Lucija se je kislo držala in ni hotela sprejeti, a je na koncu le sprejela, saj je vedela, da samo tako lahko reši mesto in deklico. Tako je ob zori, ko sta še Lucijina starša spala, prišla Ptuj in ju zamrznila. Lucija se je uredila, stopila do staršev in se jima opravičila za to. Ptuj in Lucija sta odšli iz hiše. Po tem jo je Lucija vprašala, kam naj sploh gre. Ptuj ji je povedala naj hodi le naravnost in mesto Ptuj ji bo pokazalo pot. Tako sta hodili in



prišli do trgovine. Lucija je bila še otrok in ni marala tako dolgo hoditi in zato je Ptuj dobila idejo. Lucija je vprašala: »Kakšno idejo si dobila?« Ptuj ji je povedala naj bo pri miru. Lucijo je bilo strah in je zaprla oči. Pod sabo je začutila nekaj mehkega, kot oblak. »Odpri oči,« ji je rekla Ptuj. Lucija je počasi odprla oči in videla pod sabo puhast oblak. »Kako si to naredila?« jo vpraša Lucija. »Imam še nekaj skrivnosti, ki jih boš verjetno našla na poti,« ji reče deklica. Lucijo je seveda zanimalo, kako ji bo to pomagalo. Ptuj ji je rekla, naj reče le: »Oblak naprej!« »In oblak bo šel tja, kamor boš rekla,« je še dodala. »A ne bodo drugi prestrašeni, da se pogovarjam z deklico iz vetra in sedim na oblaku?« jo prestrašeno vpraša Lucija. »Ne, ne. Brez skrbi, drugi te ne vidijo,« ji pomirjujoče reče Ptuj. »Zakaj si pa potem zamrznila moje starše?« jo spet vpraša Lucija. »Zato, da jih ne bo skrbelo, ker te ni,« ji spet odgovori Ptuj. »To je tako zabavno!« na ves glas kriči Lucija, ki je že odšla z oblakom naprej. »Počakaj me!« ji kriči Ptuj. Lucija jo je počakala pred nekim kipom, ki ga še nikoli ni videla. Ptuj jo je dohitela in videla kip ter ji presenečeno povedala, da je to znak. Tisti trenutek je oblak, na katerem je sedela Lucija, izginil, ona pa je padla na tla. Malo jo je bolelo, a je vseeno vprašala: »Kakšen znak?« Ptuj ji je povedala, da bo morala sama ugotoviti, kako ta kip odpreti, ker ona sama ne ve. Povedala je tudi, da je mesto Ptuj sestavilo ta kip. Tako je Lucija hodila in hodila, plezala in plezala, a ni ugotovila, kje so vrata. »Morda pa ni vrat, ampak je le kakšen gumb ali kaj podobnega,« ji reče Ptuj. Lucija je videla, da ima kip nekaj smešnega, kar je bilo podobno nosu. Poskusila je pritisniti nanj, a ni šlo. Nato ga je poskusila še obrniti, a ji ni uspelo. Nato pa se je spomnila, da ga lahko obrne v drugo smer in kip se je odprl. Iz njega se je ulila močna svetloba. Ko je svetloba izginila, je notranjost kipa izgledala kot neka prazna omara. Na tleh je Lucija videla vrata. Odprla jih je in videla desko. Mislila je oditi, ker je mislila, da je tam le deska, a ji je Ptuj rekla naj premakne desko, da vidita, če je kaj pod njo. Lucija je to storila in videla zvitek. Prebrala ga je in na njem je pisalo:

"Ti si ta, ki bo rešila Ptuj. A tvoja naloga še ni končana. To, kar boš sedaj naredila bo veliko težje. Pod tem pismom je prilepljen ključ. Vzemi ga in sama pojdi skozi vrata, na katerih je bilo pismo. Tam boš poiskala vulkan, kjer boš našla še eno pismo. S tabo ne sme nihče, niti deklica Ptuj, ki ti je do sedaj pomagala."

»Kako strašno!« je rekla Ptuj, ko je to Lucija brala na glas. Lucija je vzela ključ, a ni našla vrat. Malo se je pohecala in potrkala ter vprašala, če je kdo doma. Tisti trenutek so se pojavila vrata. Lucija je pogledala Ptuj. Ta ji je prikimala in Lucija je brez besed odklenila, vstopila in zaprla vrata za sabo. Navzdol je bila zelo dolga lestev. Ko je Lucija prišla do dna, ni videla ničesar. Poskusila je stopiti bližje, a jo je bilo preveč strah. Spomnila se je, da sta ji starša vedno govorila naj si takrat, kadar jo je strah zapoje, saj ima prečudovit glas. Zato si je začela peti. In zasvetil se je en kristal, na drugi strani še en in še en in še en. Tako so se zasvetili vsi kristali in Lucija je videla prav vse stvari okoli sebe. Bila je v nekem tunelu. Odpravila se je naprej in vedno lepše je pela. Hodila je vedno hitreje. Kasneje tako, da je že tekla. Pred sabo je videla, da je konec tunela. A to je bilo grozno, saj je bil tam

prepad, Lucija pa se ni in ni mogla ustaviti. Zaprla je oči in tekla dalje. Še vedno ni padla. Odprla je oči in videla, da teče po zraku. Bila je tako presenečena, a hkrati tudi zaskrbljena. Želela se je usmeriti, a se ni mogla. Tekla in tekla je, dokler ni videla, da se je ustavila. Ustavila se je na vulkanu. Zagledala je zvitek, ki leti proti njej. Zaradi tega, da je zvitek letel, sploh ni bila presenečena, glede na to, kaj vse se je že zgodilo danes. Ujela ga je in ga prebrala:

»Ta del naloge si opravila odlično. Na žalost pa te čaka najtežja odločitev, ki si je sploh ne moraš predstavljati. Izbrati moraš žrtev, ki bo skočila v tale vulkan. Lahko izbereš kogarkoli, ki je še živ. Izbereš lahko tudi sebe. Žal mi je, a to je edina rešitev.«

Lucija je bila prestrašena in se začela tiho jokati. Ni vedela, kaj naj naredi, saj niti muhi ne želi škodovati. Dolgo časa je razmišljala.

Med tem, ko se vse to dogaja, Ptuj zunaj premišljuje kaj naj stori, saj ne ve, če je Lucija v redu. Potem pa naenkrat začuti potres. Vedela je, da je Lucija nekaj storila, kar si ne bi nihče predstavljal.

Lucija je skočila v vulkan. Čutila je vedno večjo vročino. Naenkrat se je pojavila na vulkanu. A bila je drugačna. Ni bila več človek, pač pa se je spremenila v duha. Upala je, da je storila prav, da je žrtvovala sebe. Poletela je na vulkan in stopila nanj. Pogledala je zvitek od prej. Sedaj je pisalo nekaj drugega. Pisalo je:

»Odločila si se pravilno, da nisi žrtvovala druge osebe. Zato ti dam možnost, da se spremeniš nazaj v človeka.«

Lucija je bila tako vesela in je vzdihnila. V tistem trenutku je bila v svoji sobi. Mislila je, da je le sanjala. Ko je prišla ven iz postelje, je bila hiša bogato okrašena z božičnimi okraski. Čudila se je: »Kako vendar, saj nimamo denarja, da bi vse to kupili?« Na sebi je imela pižamo, zunaj na njihovem dvorišču pa je bil parkiran prelep avto. V dnevni sobi je videla starša in darila okoli jelke. Starša sta ji rekla naj odpre darila. Veselila se jih je odpirati in čisto pozabila na to, kar je sanjala. Dobila je plišastega ponija in zelo lepo obleko. Ko sta starša odšla v sobo, je Lucija videla še eno darilo pod smreko. Na škatli je bila slika Lucije. Lucija je darilo odnesla v sobo in ga odprla. Bilo je pismo. V njem je pisalo:

»Živijo Lucija. Se me spomniš, deklice, kateri si rešila življenje. Tega nisi le sanjala. Ker si rešila Ptuj in mene sem zdaj človek in spet imam ob sebi družino. Hvala ti! Če ne bi bilo tebe, ne bi bilo mene. Zahvaljujem se ti iz dna srca. Morda se vidiva v šoli, saj bom hodila na isto šolo, kot ti. Adijo in lepo se imej! Aja! Ne pozabi še odpreti darila. Adijo!«

Lucija je bila zelo presenečena in vesela. Rešila je veliko življenj in veliko je dobila. Ko je šla v šolo, je srečala deklico iz vetra, ki je bila zdaj čisto navadna deklica. Povedala ji je, da je zdaj spet Sanja. Postali sta najboljši prijateljici. Vsi so živeli čudovito.

Alisa Leber, 6. b



Matija Masten, 4. a

FLORIJAN REŠI PTUJ

Nekoč, pred davnimi časi, je živel zmaj. Skrival se je v rovih pod ptujskim gradom. Nekega dne se je odločil, da bo napadel Ptuj. Skočil je iz rova in bruhal ogenj na bližnjo hišo. Ljudje so se prestrašili in stekli v hiše. To je videl tudi mladenič Florijan. Vzel je meč in rekel svoji mami, da se takoj vrne. Florijan je zmaja iskal ... in končno našel. Zmaj je stal sredi mestnega trga in pripravljen je bil bruhati ogenj v Mestno hišo. Takrat je uspel Florijan zabosti meč v njegov rep. Zmaj se je obrnil in ga grobo odrinil v hišo. Florijan si je polomil roko. Prijazni ljudje so Florijana oskrbeli in spet je vzel v roko meč. Tedaj je zmaj bruhal ogenj v cerkev. Florijan je zmaja zabodel v srce in takrat je zmaj bruhal ogenj proti Florijanu. A Florijan se je hitro umaknil in stekel v najbližjo hišo.

Zmaj je bil že zelo izmučen. In takrat je Florijan izkoristil trenutek in skočil pred zmaja ter mu z mečem odsekal glavo. Tistega dne je Florijan rešil Ptuj pred grozečim ognjenim zmajem.

V zahvalo so Svetemu Florijanu davnega leta postavili spomenik na Mestnem trgu.

Zoja Čebulj, 4. a

GASILEC FLORIJAN IN SVETI JURIJ

Nekoč, pred davnimi časi, je bil nekega dne na Ptuj kres. Bil je ogromen. Prišli so tudi gasilci in sedem policistov. Bilo je zelo zanimivo. A naslednje jutro se je že začela panika. Zmaj Krištof je prišel in bil zelo razburjen. In to samo zato, ker ga niso poklicali za pomoč pri vžiganju kresu.

Bil je tako razburjen, da je zanetil požar po celotnem mestu Ptuj. Vsi so začeli klicati gasilce. Vsi v paniki so kričali in se spraševali, kaj se je zgodilo. Poveljnik Majnik je začel pošiljati gasilce, a ker jih ni bilo dovolj, je začel klicati najboljše gasilce. Ko je enajst najboljših gasilcev šlo gasit, jih je zmaj zažgal. Ostal je samo eden. Bil je hraber. Ime mu je bilo Florijan. Tako močno je bil hraber, da je šel v gorečo hišo in jo pogasil. To ni naredil samo pri eni hiši, naredil je pri stotih hišah. Bil je ponosen sam na sebe. Tedaj pa ga je nenadoma zadel kamen in je okamenel.

Ta dogodek je videl Sveti Jurij, ki je bil najboljši bojevnik oz. vitez Ptuja. Bil je tako jezen, da si je šel po očetovo prvo sulico in z njo začel napadati zmaja, ki je bil kriv za vse to. Vrgel je sulico v zmaja. Tako močno ga je zbolelo, da je kmalu poginil od bolečine.

Sveti Jurij živi še zdaj, če ga ni kateri drugi zmaj zažgal. V spomin na hrabrega Florijana pa pred Mestno hišo še zdaj lahko občudujete njegov kip.

Zen Fenos, 4. a

GRAJSKI OKLEPI

Vsak večer, ko se zaklenejo vrata ptujskega gradu, le tam oživijo oklepi.

Tako se je zgodilo tudi danes zvečer. Večina oklepov raje ostane v sobi za oklepe. Le štirje so se odločili, da imajo dovolj te sobe in gredo pogledat, kakšen je Ptuj zdaj v moderni dobi. To so bili: Ferdinand, ki je veljal za najpametnejšega, Leopold, ki je bil najpogumnejši, Henrik II, ki je bil zelo samovšečen ter Maks, katerega lastnik je bil vodja. Henrik II je vprašal, kaj bi si šli najprej ogledat. »Jaz bi si ogledal kamnitega fanta na dvorišču.« »To ni kamniti fant, Maks, to je Florijanov spomenik.« »Si lahko ogledamo kip ali pa boš ti ves čas kazal, kako pameten si, Ferdinand?« »Prav imaš Leopold, gremo.« In so odšli. Prispeli so do Florijanovega spomenika. Vsi štirje so si ga v tišini ogledovali, dokler te tišine ni prebodel Henrik II: »Zakaj mislite, da so mu postavili spomenik?« »Glede na to, da ima v roki vedro z vodo predvidevam, da je on na Ptuj prinesel vodo,« je rekel Maks. »Jaz pa menim, da je bila poplava in so z vedri poskušali odstraniti vodo in pobudnik tega je bil ravno on,« je modroval Leopold. »Ha, ha, ha, ha,« se je smejal Ferdinand. »Niti blizu nista. Njegov spomenik je tukaj, ker je v 17. stoletju velikokrat gorelo mesto in ker je bil zavetnik gasilcev. Tako so postavili kip v ta namen, da bi mesto varoval pred požari.« Medtem ko so se odpravljali nazaj po grajskem griču je Leopold rekel: »Ferdinand ti si že kot naša lastna enciklopedija.« »Hvala Leopold. Ko smo že pri vsevednih stvareh, a ve kdo koliko je ura, da ne bomo zamudili. Ko se vrata v grad na stežaj spet odpro, moramo biti pred njimi?« »Ne vem točno. Poglejmo na mestni stolp.« »Leopold, niti ne glej.« »Zakaj pa ne, Maks?« »Ker moj prejšnji lastnik, saj veste, tisti graščak Leslie, ni plačal za stolp in zato na grajski strani ni ure.« »No, potem pa raje pohitimo, da ne bomo zamudili.«

Ko so se vrnili, je ostale oklepe zanimalo, kako je bilo. In začeli so pripovedovati zgodbo, ki jo ti že poznaš. Vse pa je tako navdušila, da si bodo naslednjič skrivnosti Ptuja ogledali tudi sami.

Alja Sedič, 5. b

HUDOBEN GROF PTUJSKI

Pred davnimi časi je na ptujskem gradu živel zmaj. Njegov gospodar je bil grof Ptujski. Do zmaja je bil zelo strog in grd.

Nekega dne pa je iz Anglije mimo priletel še en zmaj. Pravzaprav je bila ljubka zmajevka. Grof Ptujski je nemudoma ukazal, da se zmaja spopadeta. Želel si je zmage. A zmaja se nista hotela spopasti in sta raje planila na hudobnega grofa Ptujskega. Grof je takoj zbežal.

Zmaja sta na gradu dobila jajce in z malim zmajčkom so na ptujskem gradu živeli srečno do konca svojih dni.

Mel Čuček, 1. b

DEKLICA KATARINA IN SAMOROG

Nekoč, za sedmimi gorami, je bilo mesto Ptuj. V njega se je zaletel samorog. Deklica Katarina ga je videla.

Samorog ji je povedal, da je v deželo vil in samorogov prišla zlobna vila in ukradla kraljico. »In le ti jo lahko rešiš,« ji je rekel.

Skupaj sta odšla v deželo vil in samorogov rešiti kraljico. Prišla sta do treh kamnov. Zlobna vila je kamne začarala v kamnito pošast, ki je takoj ugrabila samoroga. Katarina je zdaj morala rešiti še njega.

Zlobna vila je imela čarobno palčko. Deklica Katarina ji jo je z zvijačo vzela in rešila mesto vil in samorogov. Kamnita pošast se je takoj spremenila v navadne kamne in tudi samorog je bil osvobojen.

Vila kraljica jo je povabila na večerjo. Rekla ji je, da lahko pride vsak dan. Za zlobno vilo se ni dobro izteklo, saj je morala čistiti samorogove fige. Samorog pa je postal Katarinin ljubljeneček.

Katarina Gornik 2. b



Matija Masten, 4. a

JURIL REŠIL PTUJ

Nekoč, zelo dolgo tega, je na Ptujju strašil hudobni zmaj. Vsi so se ga bali, saj je bruhal velik ogenj in požigal hiše v mestu.

Ljudi je zelo skrbelo, kaj bo z njimi in njihovim mestom Ptuj. Kralj je poklical najboljše viteze in med njimi je bil tudi Jurij. Nihče ni premagal zmaja, Juriju pa je to uspelo. S pomočjo kurenta je privabil zmaja k reki Dravi in ga s svojo veliko sulico prebodel ter vrgel v Dravo.

Od takrat je postal Jurij svetnik in ima v naši cerkvi svoj kip. Ljudje so bili srečni.

Žiga Huzjak, 1. a

CVETLIČNA DEKLICA ANJA USTAVILA VOJNO

Nekoč, pred davnimi časi, je na ptujskem gradu živela kraljična. Ta kraljična je imela ogromno cekinov in malo služabnikov.

In potem se je zgodilo, da so prišli vojaki iz daljne dežele, ki so želeli kraljični ukrasti denar. Opazil jih je kraljičin stražar ter se skotalil iz razglednega Mestnega stolpa naravnost kraljični pod noge. Poklical je še druge vojščake. Bilo jih je malo. Vsi so bili v skrbeh. Nato se jim je pridružila nežna cvetlična punčka z imenom Anka, ki je imela idejo, kako ustaviti nasprotnikove vojake. Kraljični je predlagala naj podari polovico svojega denarja bližajočim se vojakom. Vendar kraljična tega ni hotela storiti. Anka ji je rekla: »Bolje, da daste denar, kakor da vsi umremo!« Kraljična je le spregledala in ugotovila, da ima punčka prav. Odstopila je polovico svojega bogastva nasprotnikovim vojakom. Bili so zadovoljni in so odšli.

Ptujska kraljična in meščani pa so živeli srečno in mirno do konca svojih dni. Namesto vojne, ki so se ji tako na lep način izognili zaradi cvetlične deklice Anke, so pripravili čudovito zabavo.

Matija Mahorič, 1. a

KAKO JE KURENT REŠIL PTUJ

Ptuj je najstarejše slovensko mesto.

Prišli so Rimljani. Potem je prišla čarovnica. Čarovnica je skuhala napoj, da so se Rimljani polulali. Za tem je prišla ena deklica, naredila Kurenta iz volne in dodala trakove. Kurent je preganjal čarovnico, ki je potem zbežala.

Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Bine Kodrič, 1. b



Luna Žgalin, 4. a



Neža Gašparič, 5. b

KATARINA NA SEJMU

Za devetimi gorami in devetimi vodami je bil grajski grič. Pod gradom je v hiši živela deklica Katarina.

Katarina je bila zelo pridna deklica in je rada hodila na sejme. Deželni knez je skakal od veselja, ko je Katarina prišla na sejem. Rada je pomagala zeliščarjem pri prodaji. Nekega dne se je zgodilo nekaj strašnega. Na poti na sejem je srečala čarovnico. Ponudila ji je jabolko. Ko se je Katarina dotaknila jabolka, ni želela več pomagati na sejmu. Odšla je domov in na poti je srečala vilo. Vila je Katarini obljubila, da ji bo pomagala tako, da ji bo izpolnila tri želje. Prva Katarinina želja je bila, da bi bila pogumna, druga želja, da bi imela več prijateljic in tretja, da bi spet z veseljem pomagala prodajati na sejmi. Vila ji je uresničila vse tri želje. Katarina se je vili zahvalila.

Dobila je veliko prijateljic, s katerimi je srečna hodila na sejme. In po njej se še danes imenuje Katarinin sejem na Ptuj.

Hana Kmetec, 3. b

KRALJ, KRALJICA IN 9 SINOV

Nekoč, pred davnimi časi, sta živela kralj in kraljica. Bila sta zelo bogata in imela sta prečudovit grad.

Nikoli nista bila lačna, saj sta od kmetov dobivala devetdeset odstotkov hrane. Kmetje so dobili na dan samo tri krompirje, pa sta kralj in kraljica še vedno tarnala, da ni dovolj hrane za njiju.

Kralj in kraljica sta imela devet sinov. Imela pa sta tudi tisoč devetsto petdeset stražarjev. Nekega dne so jih napadle tri čarovnice. Stražarji so jih premagali, jim odvzeli metle in jih zaprli v Ptujске zapore pod gradom. Čarovnice so ostale v zapori tako dolgo, da so tam umrle. A preden so umrle, so izrekle urok, da bo deveti sin ubil svoje brate. Kralj in kraljica sta se tega bala in najmlajšega sina Vivata zaprla v Ptujске zapore k čarovnicam.

Kraljevi sinovi so se bojevali z raznimi napadalci, ki so si hoteli prisvojiti Ptujски grad. Nekega dne pa pride na grad lepa mladenka. Vsi sinovi so bili očarani nad nje-no lepoto. Mladenka jim ponudi dvoje: Lahko rešijo svojega brata ali pa vzamejo tri zabojnike polne zlatnikov. Sinovi so se začeli med seboj prepirati in pretepati, saj se niso mogli odločiti, kaj bi naredili. To prerekanje je opazil služabnik Poetovio in svetoval mladeničem. LJUBEZEN PREMAGA VSE OVIRE. Sinovi so vedeli, da je služabnik zelo dober svetovalec in so ga ubogali. Mladenki so dejali, da bi raje rešili svojega brata, kot pa imeli zlatnike.

Takrat se je brat vrnil iz zapora. Mladenka se je poročila z njim, bratom pa so kljub vsemu ostali trije zabojniki zlatnikov. Pa tudi urok čarovnic se je izničil. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Tai Prosenjak, Matija Šprah, 3. a



KRALJIČNA in KURENT

Nekoč, pred davnimi časi, je stal en lep beli grad. Na njem sta živela kralj in kraljica. Imela sta ljubko malo hčerko, kraljično, ki je imela dolge rjave lase in lepe modre oči.

Na gradu se imajo vedno lepo. Kralj sedi na kraljevskem stolu, s krono na glavi in pije kavo. Kraljica se igra s kraljično igro »Človek ne jezi se«. Vsi so nasmejani in veseli.

Na gori, ki je posuta s snegom, živi zmaj. Živi v votlini. Ima pet glav, je zelene barve, ima ostre kremplje in rep. Za kosilo je živali in bruha velik, oranžen ogenj. Slišal je, da sta kralj in kraljica dobila hčerko in jo je želel videti. Šel je v mesto, na grad, kjer jo je opazoval in mu je bila zelo všeč.

Odločil se je, da jo bo ugrabil. Ko sta šla ata in mama v mesto, v trgovino, je zmaj prišel v grad in ugrabil njuno kraljično. Vaščani so videli, kako jo je nesel v svojo votlino.

Bil je zimski čas, poln snega in ledu. V mesto so prišli kurenti iz Kurentlandije. Vaščani so kurente prosili naj gredo rešit kraljično. Do gore so hodili deset dni in deset noči. Hodili so v mrazu, snegu in ledu. Vse je bilo zasneženo. Ko so prišli do votline, so videli zmaja, ki je stal pred vhodom in je bruhal ogenj. Kurenti so se borili z zmajem deset dni in deset noči. Najbolj pogumni kurent si je upal iti do zmaja. Ježico mu je zaril v srce. Ko je zmaj umrl, so šli v votlino in rešili kraljično. Odpeljali so jo domov.

Pogumen kurent se je zaljubil v kraljično. Tudi ona se je zaljubila v njega. Skupaj sta naprej živela do konca svojih dni. Ostali kurenti so odšli nazaj v Kurentlandijo in ju obiskali vsako leto za pusta hrusta.

Mia Madjar, 1. b

MEDVEDI, KI SO IMELI VOLČJE GLAVE

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije medvedi, ki so imeli po tri volčje glave. Bili so ogromni in ko so zatulile vse tri glave, je okoli Ptujkega gradu kamenje kar popokalo.

Ljudje iz bližnje vasi so se jih bali in niso vedeli, da so to uročni ptujski legionarji. Nekega dne je deček iz Mestnega vrha odšel v mesto in se izgubil. Od daleč je zaslišal tuljenje volkov in se ustrašil, da ga bodo pojedli. Zaradi tega se je skril za kamen pod gradom. Ko se je tuljenje volkov približalo, je videl, da so bili to trije medvedi z volčjimi glavami. Še bolj se je prestrašil in se pri tem zbodel na bližnje trnje. Vse volčje glave so zatulile in kamen je počil. Medvedi so zagledali dečka in so mu rekli naj se ne boji, ker mu bodo pomagali. Ko so mu izpulili trnje, so naredili dobro delo, zato je bil urok izničen. Medvedi s tremi volčjimi glavami so se spremenili nazaj v legionarje.

Deček se je vrnil v Mestni vrh, legionarji pa so se pridružili vojski.

Brin Žnidarič, 3. b

LEGIONAR MAJ

Pred davnimi časi je živel majhen deček Maj, ki je že od malih nog hotel postati vitez. Vsak večer so mu starši morali pripovedovati zgodbe o skrivnostnem mestu Poetovio. Mesto je rastlo ob Jantarski cesti in v njem je bilo veliko ulic in hiš. Maj je rasel in postal velik in močan mož.

Nekega dne je mimo vasi pridirjala vojska legionarja Primusa. Maj se je odločil, da se bo pridružil legiji in šel branit ulice Poetovia.

Legionarsko življenje je bilo za Maja zelo zanimivo. Poetovio so legionarji branili pred raznimi razbojniki. Po težkih spopadih so počivali in se pripravljali na nove vojne. Med prostim časom so hodili po mestu in obiskovali mestne gostilnice in tržnico, kjer so se zadrževali prebivalci mesta. Nekega dne je na oknu ene od mestnih hiš Maj zagledal prelepo meščanko Julio. Bila je hči znanega ptujskega trgovca. Vsak večer se je sprehajal mimo njene hiše in jo opazoval. Včasih se ji je tudi nasmešnil. A Maj je bil reven, Julija pa bogata. Zdelo se mu je nedosegljiva. Nekega dne sta se srečala v mestu pred mestno hišo. Julija se je sprehajala z drugimi dekleti. Ceste so bile tlakovane in spolzke. Juliji je spodrsnilo in bi skoraj padla, a jo je Maj uspel ujeti. Julija je bila Maju zelo hvaležna. Od takrat sta se v mestu večkrat srečala. Nekega dne je Maja opazil Julijin oče in ji prepovedal druženje z njim. A Maj ni odnehal in je še vedno vsak dan iskal Julijo. Ni je več srečal.

Nekega dne je Poetovio napadala vojska [Sulejmana I. Veličastnega](#). Maj se je boril z ostalimi legionarji proti močni vojski. Bil je močan vojak in premagal veliko nasprotnikov, a eno kopje ga je zadelo tik ob srce. Obležal je na bojišču in mislil, da bo umrl. Pred očmi je videl le še temo. Zbudil se je naslednji dan. Ležal je v priročnem zaklonišču, kjer je bilo več ranjenih vojakov. Zagledal je Julijo, ki je pomagala ranjencem. Ko je prišla do njega, sta si padla v objem. Od takrat naprej sta bila neločljiva in se poročila. Rodil se jima je sin, kateremu sta Maj in Julija pripovedovala zgodbe o razbojnikih, ki so napadali Poetovio. A pogumno Majevo srce ga je vleklo na bojišča. Vrnil se je med legionarje in doma zapustil svojo Julijo, ki ga je čakala, da se vrne iz vsakega spopada.

Maj je šel velikokrat v boj in pogumno branil mesto. Vedno se je rad vrnil domov, kjer si je nabral novih moči za nove spopade. A Turki so napadali mesto in ga večkrat požgali. Mesto je bilo opustošeno. Veliko ljudi se je odselilo ali umrlo. A Julija je vedno čakala na svojega Maja.

Legionar Maj je postal vodja svoje čete in se boril dokler ni premagal vseh razbojnikov in ubranil Poetovio pred uničenjem.

Majhen sinko je velikokrat poslušal zgodbe o svojem očetu, ki se je pogumno boril za mesto. Bil je zelo ponosen nanj in še mnogi rodovi so poslušali zgodbe o drznih podvigih legionarja Maja.

Maj Žibert, 6. b

MAJHEN JUNAK PTUJA

Nekoč, pred davnimi časi, ko so bili še stari časi, je živel majhen fant po imenu Jaka. Bil je priden fant, zelo rad je delal pri očetu. Mama je bila trgovka, oče pa čevljar. Zelo rad je pomagal ljudem, vendar je bil tudi zelo sramežljiv. Če mu je bila všeč kaka punca, je ni upal niti ogovoriti. Vedno, ko je skušal ogovoriti kakšno dekle, so se mu začele tresti noge.

Jaka je raziskoval po mestu in ugotovil, da ima kralj zamere s čarovnicami. Nekega dne se je slišalo glasno prepiranje. Ljudje so si mislili, kdo za vruga se zdaj prepira. Bilo je slišati kralja in čarovnice. Rekle so, da se bodo maščevale za to, kar je naredil. Čez tri dni zvečer so čarovnice prišle in zanetile ogenj. Zažgale so Ptujski mestni stolp. Vsi so spali, razen Jaka. Zavohal je smrad in takoj vstal iz postelje. Ko je prišel ven, je videl, da gori mestni stolp. Ni vedel kaj naj naredi, zato je šel po rezervne gasilske cevi. Pogasil je ogenj in pri tem zbudil vse ostale prebivalce.

Čarovnicam je rekel, da naj pozabijo na zamere in odprejo oči. Kralj pa se jim je opravičil za grdo vedenje. Tudi čarovnice so se na koncu opravičile za svoje dejanje. Jaku pa je kralj podelil častno nagrado za gašenje stolpa. Srečno so živeli do konca svojega življenja.

Gaja Urek, 4. a

MESTNI STOLP

Nekoč, pred davnimi časi, sta na Ptuj živelata dva najboljša prijatelja. Čisto vsak dan sta počela vragolije ter zabavala meščane. A nekega dne se je zgodilo nekaj slabega.

Fantoma je bilo ime Najo in Majo, a dobila sta naziv nagajiva dečka. Nekega sončnega popoldneva se je zgodilo to. Najo in Majo sta iskala priložnost, koga v mestu bi ujela na šalo. Iskala sta in še bolj iskala, ampak nikogar pravega nista našla. Zelo sta bila jezna, nakar sta srečala gospoda. Kot naročeno za njuno vragolijo. Misli sta, da bi komu naredila brke s črnilom. In našla sta ga, ta gospod je zaspal na stolu in brž sta pohitela po črnilo v trgovino. Starčku sta narisala še večje brke kot jih je imel. Oddahnila sta si, ko sta lahko naredila norčijo. Ampak še vedno nista bila zadovoljna, ni še jima bilo dovolj. Razmišljala sta, kdo bi bil naslednji. Najo je mislil, da bi lahko za šalo vrgla na tla gospoda Jožeta. A Majo se s tem ni strinjal. On je predlagal teto Cilko. A Najo se ni strinjal s tem. Zato sta se sporekla. Najo je bil zelo jezen, najbolje bi bilo, da bi utihnil, ampak ni se mogel zadržati, Majo pa je bil tako jezen, da je Najota zalučal v uro na stolpu, ki je nato odpadla.

Škoda je bila zelo velika. Ko so hoteli uro spet postaviti nazaj, kralj ni hotel plačati za popravilo. Denar je raje porabil za nove obleke. Majo in Najo nista nikoli več delala vragolij, ker ju je to izučilo.

Zaradi njunih vragolij in zaradi kralja na eni strani mestnega stolpa še danes ni ure.

Teo Vidovič, 5. b

MESTNI STOLP

Nekoč, pred davnimi časi, je živel kralj, ki je imel tri sinove. Vsak od njih je imel svojo uro. Kralj je stanoval v gradu. Prvi in drugi najstarejši sin sta živela vsak v svoji dragi hiši. Najmlajši sin pa je živel na kmetiji.

Najmlajši sin je bil delaven in odgovoren. Ostala dva sinova pa sta bila zelo razvajena, saj sta govorila, da ne rabita delati, ker že imata bogastvo. V mesto, ki se je imenovalo Poetovio, je prišla princesa z daljnega kraja. Stanovala je v Turčiji in zelo dolgo se je peljala, da bi spoznala vse tri prince. Ko je prišla, so ji izkazali dobrodošlico. Starejša dva sinova sta ji podarila veliko dragih kamnov in polovico svojega kraljestva, najmlajši pa ji je podaril najboljšo svinjo in vedro kravjega mleka. Kralj je najmlajšemu sinu rekel, da tako ne bo dobil princese, sin pa mu je odgovoril, da je ponudil zelo dobro mleko in najboljšega pujsa. Princesa je izbrala najmlajšega sina. Kralj ji je rekel, zakaj ne izbere katerega drugega sina. Odvrnila mu je, da čuti do njega, kar še do nikogar drugega ni. Kralja je zanimalo, kaj je to. Princesa mu je odgovorila, da mu bo to dokazala. Sinove je vprašala, kaj bi storili, če bi imeli sto brezdomcev, ki prosijo. Pa se je najstarejši sin oglasil in rekel, da si naj sami hrano poiščejo, da jim denarja ne bo dal. Nato je drugi sin odgovoril, da bi enemu dal denar in opazoval, kako se bodo stepli zanj. Najmlajši sin je odgovoril, da bi jim dal prenočišče v gradu in jih vprašal, če bi bili delavci na njegovi kmetiji. Plačal bi jim sto dolarjev ter jim nudil zastonj hrano, pijačo in prenočišče. Kralj je takrat odgovoril, da sedaj ve, zakaj se je tako odločila. Z najmlajšim sinom sta šla živeti v princesin grad in s seboj vzela pujsa, kravo in tri kokoši. Nato je kralj rekel sinovoma, da naj ukradeta princeso in jo pripeljeta in tako je tudi bilo. Ko je najmlajši sin ugotovil, kdo mu je ukradel princeso, je zbral celo vojsko, da napade starejša dva brata. Med vojno je goreč kos lesa priletel v mestni stolp ter zažgal najvišje nadstropje in kraljevo uro, ki je bila obrnjena proti gradu. Kralj se je razjezil in poslal svojo vojsko v napad, najmlajši sin je moral umakniti svojo vojsko iz mesta. S princeso je bilo na srečo vse dobro. Kralj pa ni mogel popraviti svoje ure, saj gradbenikov ni bilo v mestu. Ko se je kralj jezil na samega sebe, sta najstarejša sinova znižala eno nadstropje, ampak žal nista mogla namestiti ure.

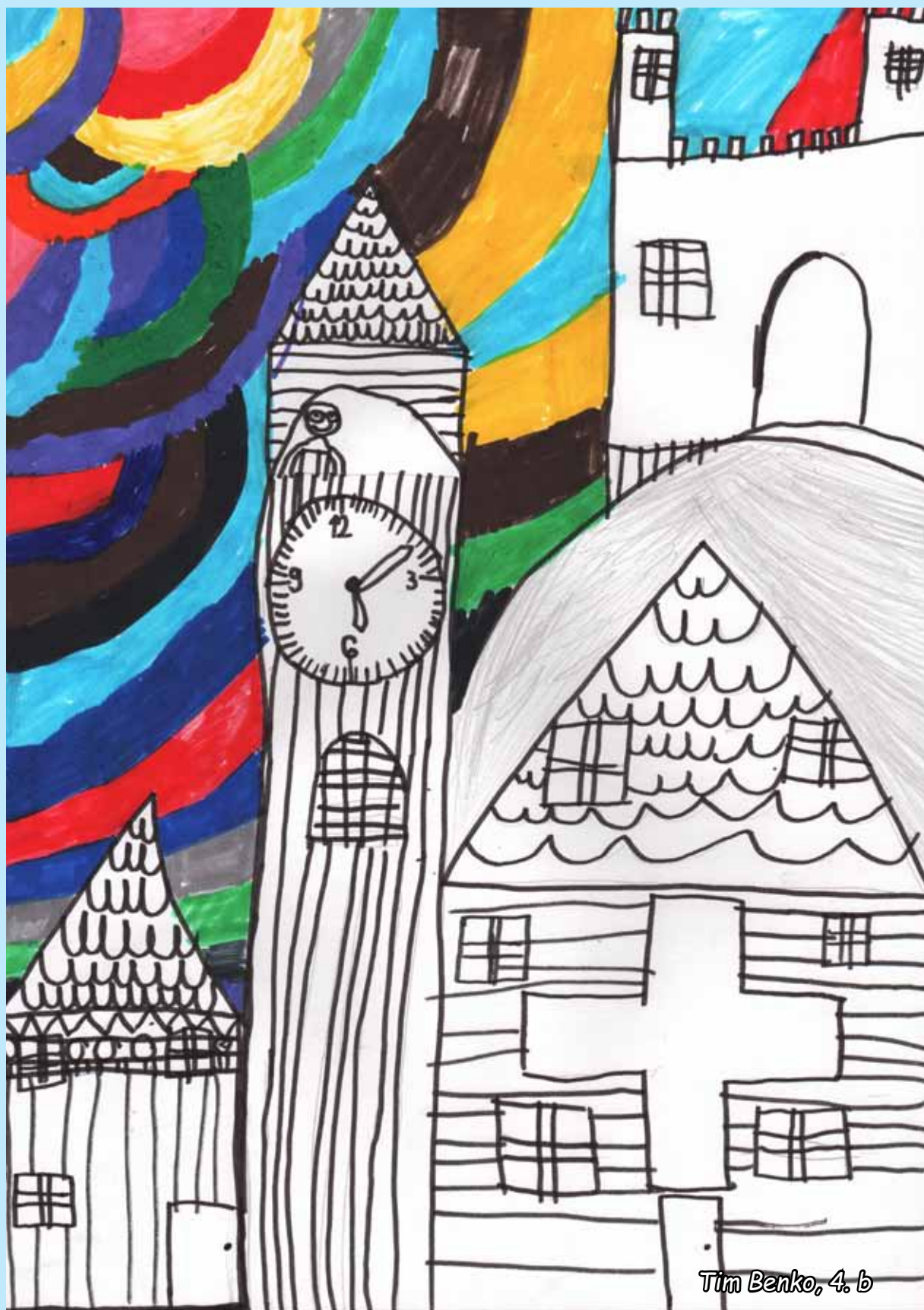
Starejša sinova sta spoznala, da se z denarjem vsega ne da dobiti. Najmlajši sin in princesa sta živela srečno do konca svojih dni. Če se boste sprehajali po mestu pa le pogledjte na mestni stolp in preverite, kako je z uro na steni, ki gleda proti gradu.

Taj Sledič in Rene Kramberger, 5. b

MESTO PTUJ

Pred davnimi časi je na koncu sveta živelo dekle. Bilo je zelo pogumno dekle po imenu Liza. Rada se je igrala. Živela je v mestu Ptuj. Nekega dne je bilo mesto napadeno. Liza je vzela svojo verižico z vijoličnim diamantom in z verižico s čudežem pregnala sovražnike. In Liza je srečna, da je rešila Ptuj in da še lahko občuduje grad.

Noah Arsić, 2. b



Tim Benko, 4. b



Neža Gašparič, 5. b

PEK ALBERTO IN KROFEK BOFEK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel reven pek Alberto. Edino, kar je imel, je bila njegova mala pekarnica. V njej je preživel mnogo spominov. V glavnem je pekel kruh, rad pa je pekel tudi potice, gibanice, predvsem pa krofe, če je le uspel kupiti sestavine.

Nekega dne, ko je ravno pripravljajl testo za krofe, je od nikoder priletela lastovka. V krempeljcih je imela rumen prah, ki ga je stresla v posodo, kjer so bile sestavine za testo in odletela neznano kam. Alberto prahu ni opazil, ker je prah padel po rumenjaku jajca, ki ga je ravnokar strl v testo. Testa je imel zelo malo, saj mu je primanjkovalo sestavin. Te je namreč moral kupiti, saj ni imel svoje kmetije. Ni imel hleva s kravo in kokošmi, da bi imel mleko, jajca in mast. Ni imel svoje njive, da bi lahko doma sam pridelal pšenico za moko, da bi imel krmo za živali. Ni imel drevesa z marelicami, da bi jih imel za marmelado. Tudi sladkor je bilo treba kupiti. Ker je bil reven, je krofe pekel le ob redkih priložnostih. Tokrat je imel testa dovolj le za en samcat malo večji krof.

Ta krof se je v masti cvrl dalj časa kot po navadi. Albertov pekovski zvonček je že zacingljajl, da mora Alberto krof obrniti, vendar krof še sploh ni dobil prave barve. Moral je počakati, da zvonček še enkrat zacinglja. Potem je krof obrnil in krof cvrl še dvakrat do cingljanja. Dolgo je trajalo, da je bil krof pečen, vendar je Albertu čas hitro minil, saj je rad gledal kako krof dobiva rjavo barvo z obročkom. Potem je dal krof na krožnik, da se ohladi in začel pomivati in pospravljati po pekarni. Kmalu je zaslišal nežen glasek »hihihihihihihi«. Alberto se je ustrašil, ker je mislil, da je v pekarni morda kakšna miška ali celo podgana. Ko se je obrnil proti krožniku je videl, kako mu njegov majhen debel krof maha. Začudeno ga je gledal. Ker je krof zgledal bolj prestrašen od Alberta, mu je rekel: »Pozdravljen moj mali prijatelj, nič se ne boj. Ne bom ti storil nič hudega, saj sem te vendar jaz ustvaril.« Krof se je nasmehnil in rekel: »Z veseljem bom tvoj prijatelj.« Alberto se je spomnil, da mora dati krofu ime. »Hm, hm, kaj praviš na ime Bofek?« je vprašajl krofa.

Krofekek je bil navdušen: »To je odlično, krofekek Bofek!«. In tako sta skupaj pridno delala v pekarni, ki je postala zelo uspešna. Hitro se je razvedelo za novega prijatelja peka Alberta in judje so prihajali v pekarno tudi iz radovednosti. Nekateri so Albertu celo ponujali velike denarce za Bofka, vendar pek prijatelja ni želel prodati za noben denar. Leta so minevala in Alberto se je postaral in predal pekarno svojemu vnuku Alenu. Ker se krofekek Bofek ni staral, je nadaljeval pekovsko prijateljsko tradicijo z Alenom. Pek Alberto je kmalu umrl, Alen pa je z veseljem nadaljeval delo namesto svojega dedka. Krofekek Bofek mu je pomagal in mu pripovedoval zgodbe, ki sta jih doživela z Albertom. In tako se je uspešno zamenjalo kar nekaj generacij, ki so s krofom Bofkom pridno delale v pekarni, dokler ni prišel na vrsto potomec Aleks. Aleks si ni želel biti pek. Pravzaprav je bil len in ni želel delati ničesar. In tako je krofekek Bofek sam delal v pekarni, Aleks pa je le koman-

diral in lenaril. Krofek Bofek je bil utrujen in žalosten, saj ni imel več prijatelja. Aleksa niso zanimala niti pekovske zgodbe o prednikih, ki jih je krofek Bofek tako rad pripovedoval. Ker pa je imel rad denar, se je odločil, da bo raje drago prodal krof, kot da bi imel pekarno. Za velike denarce je prodal krofka Bofka na Ptujski grad, kjer so takrat živeli Gospodje Ptujski. Stari grof je bil navdušen nad živim in govorečim krofom. Aleks je najel delavce za pekarno, a ker se mu niti delavcev ni dalo nadzorovati, je prodal še pekarno, odpustil delavce in si zgradil novo, veliko hišo, v kateri je živel z ženo in tremi otroci. Dobro so živeli brez dela, dokler ni kmalu zmanjkalo denarja. Aleks je moral prodati hišo. Njegovi otroci so šli v svet, s trebuhom za kruhom. Z ženo sta morala delati za hrano in ostala revna do smrti.

Grof, ki je kupil Bofka je mislil, da bodo k njemu zaradi krofa prihajali ljudje iz celega sveta in da bo postal najbolj slaven grof na svetu. Krofek Bofek pa od žalosti ni hotel več govoriti. Ljudje so mislili, da je lutka in so se grofu smejali za hrbtnom. Ko je grof to izvedel se je odločil, da bo krof pojedel. To je prišlo na ušesa tudi krofku Bofku, ki je hotel vseeno še živeti in se je še pravočasno skril nekje na gradu. Tam je ostal skrit še veliko let. Ko so Gospodje Ptujski odšli in je grad začel propadati, se je preselil v grajske sobane, še vedno pa si ni upal iz gradu. Ko je grad kupila Terezija Herberstein in ga začela popravljati, čistiti in renovirati, se je bil krofek Bofek prisiljen skriti drugam. In tako se je skril v rov pod gradom. Nekega dne, ko je slišal veselje ljudi od zunaj, se je odločil, da bo skrivanju naredil konec. Spet je želel biti srečen in nasmejan kot pred mnogimi leti, ko ga je ustvaril pek Alberto. Prišel je na ptujske ulice in se veselil z ljudmi, ki sploh niso opazili, da je nekaj posebnega. Mislili so, da je maskiran, tako kot so bili sami, saj je bil ravno čas pusta in pustne povelje. Najlepša maska se mu je zdela kosmata skakajoča maska, ki je ružila z zvonci. Gospodično, ki je bila oblečena v lepo belo vilo je vprašal, kako se ta maska imenuje. Povedala mu je, da je to kurent, ki preganja zimo. Tudi krofek Bofek je poskusil skočiti. Z vso močjo se je odrinil od tal in skočil je višje od mestnega stolpa. Ljudje so obnemeli. Vsi so videli nasmejanega Bofka. Krofek Bofek pa je skakal in se ni nehal smejati. Smeh se je nalezljivo širil med ljudi. Kmalu se je celo mesto smejalo. To leto je bil to najboljši pust na Ptuj. Po celem svetu se je govorilo, da so se na Ptuj za pusta še bolj zabavali zaradi krofa. Mestne oblasti so se odločile, da mora za pusta biti vedno krofov na pretek. Krofek Bofek jim je zaupal skrivni recept peka Alberta. Zato je Ptujski pustni krof najboljši na svetu, ptujski pust pa najbolj zabaven in norčav letni čas.

Krofek Bofek najbolj uživa, ko je pust, sicer pa leto preživi skrit med knjigami v ptujski knjižnici. Ugotovil je, da zgodb ni samo čudovito pripovedovati, tudi brati zgodbe je fantastično. Berite in morda ga boste našli skritega v kakšni knjigi. Z malo domišljije vam pove tudi kako svojo zgodbo. Meni jo je povedal in morala sem jo napisati za tiste, ki še niste imeli te sreče, da bi ga srečali.

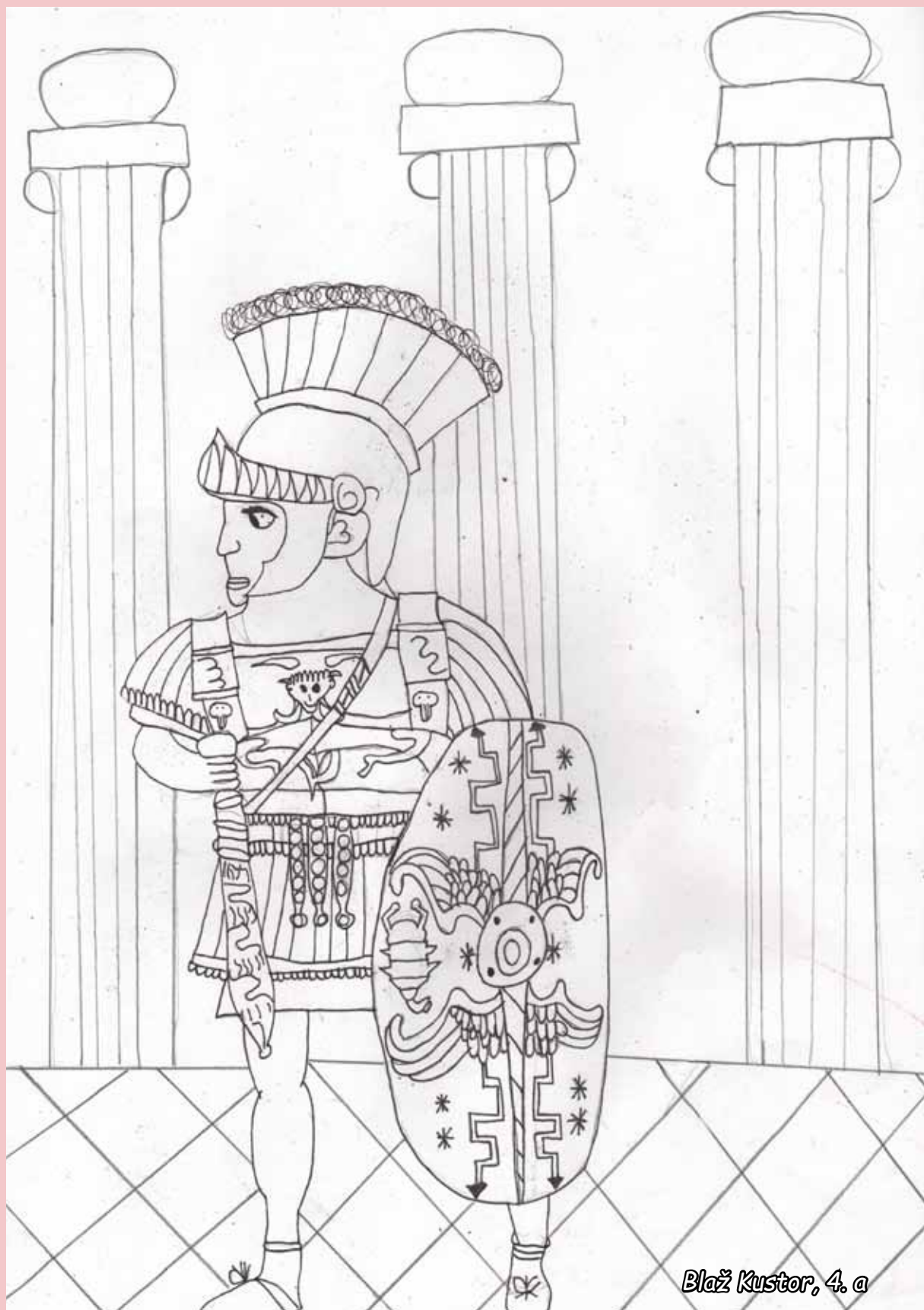
Nina Markež, 6. b



Zala Kokol, 4. b



Vita Bezdrob, 5. a



Blaž Kustor, 4. a

POETOVIO

Nekoč je v lepem mestecu živel poglavar Aleksander, ki je imel ženo Patricijo. Nekega dne se je zgodilo nekaj groznega! Aleksander se je spomnil, da mu je cesar Klemen naročil, da se mora spomniti ime za naše prečudovito mesto. A do tega je ostal le en dan. Nato je poklical vse na gradu in rekel: »Kuharice pokličite mojstre za oder in pripravite prečudovite jedi!« Grega, Matjaž in Leon, vi mi pomagajte izbrati ime.« Matjaž se je v hipu spomnil: »Kaj, ko bi bilo kar..... Poetovio?« »Tako se govori, Matjaž« mu je dejal Aleksander. Kuharice pa je vprašal: »Ste poklicale mojstre za oder?« »Seveda,« so odgovorile v en glas. »Grega, Matjaž in Leon, zdaj pojdite k šivilji in ji naročite, da mora sešiti dve obleki, eno za poglavarko Patricijo in eno zame.« Tako so odšli k šivilji in ji naročili, kar je njim naročil Aleksander. Seveda je rekla, da bo izpolnila nalogo. Ko je bila ura devet zvečer, je prišla šivilja z oblekama. Poglavar Aleksander je bil s svojo zadovoljen. Nato je poklical še ženo Patricijo in ji rekel: »Prišla je šivilja, draga!« »Že prihajam!« je zavpila. »Kje je? Želim jo videti!« se je veselila. »Tukaj,« ji je odgovoril. »Ah, kaj pa je to? Ne bom tega nosila!« je zavpila. »Mislim, da se morate takoj odpraviti in zašiti novo obleko!« ji je grdo odvrnila. »Že, a do zabave je le še eno noč,« je povedala šivilja. »Boš pač delala celo noč! Drugače te bomo odpustili,« je še rekla Patricija. Šivilja je gledala z velikimi očmi in dejala: »Vredu, se bom potrudila.« »Zdaj pa pojdimo spat,« je vse pozval Aleksander. Vsi so ga ubogali, razen šivilje, ki je šivala celo dolgo noč. Sledilo je jutro in šivilja je prinesla obleki. Patricija se je tokrat razveselila in vzkliknila: »Takšna mora biti obleka!« Nato je pogledala na uro in videla, da se bo prireditev, na kateri bodo razglasili novo ime za mesto kmalu začela, zato mora pohiteti. A v tistem hipu se je pojavil cesar Klemen in vprašal poglavarja Aleksandra: »Kako se bo imenovalo naše mesto?« »Počakaj, boš izvedel na prireditvi!« mu je dejal Aleksander. Nato je sledila prireditev in Patricija je imela govor: »Hvala, da ste se tukaj zbrali. Zdaj je čas, da razglasimo ime za naše prečudovito mesto!«

Vsi so nestrpno čakali nato pa je povedala: »Naše mesto se od tega trenutka naprej imenuje Poetovio!« Vsi so začeli ploskati. Cesar Klemen je bil zelo navdušen. Dejal je: »Boljšega imena še nisem slišal!«

Vsi so se veselili, še posebej poglavar Aleksander in njegova žena Patricija. Nato je sledila zabava do jutranjih ur.

Tara Kloar in Zoja Šmigoc, 6. b

POETOVIO (RIMSKI IMPERIJ)

Ime mi je KARLOMUS. Moja smrtna ura je bila ravno na dan vojne proti Turkom. Od petega leta sem si želel postati rimski vojak. Ko sem dopolnil osemindvajset spomladanskih lun, sem dobil nalogo postati eden glavnih vojakov. Nadaljeval sem naprej. Poleg težkih bitk sem dobil dosti ran, a v najpomembnejši sem dobil mesto same vodje četrtega imperija. Nekoč sem naletel na nekakšno mesto po imenu Poetovijona, ki je pomembno zaradi reke (Dravius fluvius). To je bila velika prometna

reka. Napadli smo in osvojili mesto, sledil naj bi nastop in naša vojaška točka in nastal je tako imenovan Poetovio. Cesar me je poslal služiti temu kraju. Torej prihaja konec, dobil sem družino, ko je rimski imperij hotel zaustaviti Turke, sem se tepel in zaščitil POETOVIO. Ko smo proslavljali, sem sedel poleg drugih junakov, a zadela me je puščica.

Tako je bil konec, pokopali so me na Panorami poleg mojega življenja, moje drage.

Luka Sarić, 5. b

PRAVLJICA O PRELEPI LUKRECIJI

Drugi bralci in bralke, rada bi vas povabila, da z menoj odpotujete približno 2000 let nazaj v leto 69 po Kristusovem rojstvu, v pokrajino Panonio, v kateri leži velika naselbina Poetovio.

V tem času se je na tem ozemlju mudil odličen rimski vojskovodja, z imenom Mark Antonij Primus, ki je pravzaprav poveljeval znameniti XIII. legiji Gemini. Bil je vojak, ki se je rad bojeval, a je pod poveljstvom cesarja Nerona s svojo vojsko predolgo ždel v Rimu. Ko je končno dobil dovoljenje za vojni pohod v Poetovio je kljub temu, da je bila vojska Keltev trikrat močnejša kot rimska, zmagal. Naselbina, v katero je prišel, je bila čarobna in ga je popolnoma očarala, zato se je odločil, da se za nekaj časa ustali. Obdan je bil z lepoticami, ki jim ni bilo para, a najlepša med njimi je bila Lukrecija, najmlajša izmed treh hčera mestnega obrtnika. Bila je tako zelo lepa, da je bila celo Venera, boginja lepote in ljubezni zavistna in se je zato odločila, da se Lukreciji maščuje. Svojemu sinu Amorju je ukazala, naj Lukrecijo zadene s čarobno puščico, zaradi katere se bo zaljubila v najgršega moškega, kar jih svet premore. Medtem se je v Lukrecijo zaljubil tudi Mark Antonij Primus, ki ji je dvoril in jo razvajal, vendar Lukrecija njegove ljubezni ni uslišala. Lukrecijin oče, ki je želel, da je tudi njegova najmlajša hči preskrbljena, saj sta se obe starejši hčeri že omožili, je Marku Antoniju priskočil na pomoč in hči zvabil na grajski hrib. Grajski hrib, sredi Poetovia, s prelepim gradom je bil po njegovem mnenju čisto ta pravo mesto, da se njegova hči mogoče le zaljubi v Marka Antonija. A ko sta prispela, se na grajskem obzidju pojavi Amor in se ob pogledu na Lukrecijo v trenutku vanjo zaljubi. Izstrelil puščico in jo na krilih odnese v svoje kraljestvo. Razvaja jo kot svojo ženo, vendar ga Lukrecija nikoli ne sme pogledati v obraz. Neka jutra Lukrecija ne more zadržati svoje radovednosti in ga v spanju pogleda v obraz. Omamljena od njegove lepote, zakriči in v tistem trenutku se Amor prebudi ter izgine. Lukrecija se nesrečna na zmajevih krilih, ki je Amorjev služabnik, vrne v Poetovio. Njen oče je presrečen, ko se hči vrne v njegov objem, a opazi, da je iz dneva v dan bolj žalostna in osamljena. Svoji hčeri predlaga, naj vendar usliši Marka Antonija in postane njegova žena. Lukrecija privoli v poroko, a se na dan poroke na grajskem obzidju pred vsemi svati pojavi Amor, ki jo na svojih krilih ponovno odpelje s seboj in se nikoli več ne vrne.

Svojo mamo Venero prepriča, da Lukreciji podari nesmrtnost in skupaj sta združena za večno. Mark Antonij Primus pa se razočaran vrne v Rim.

Neja Gajzer, 6. b

PRINCESA EMA IN NJENA TEŽAVA S PRSTANI

Nekoč je na ptujskem gradu živela princesa po imenu Ema. Bila je prijazna in lepa. Nekega dne se je sprehajala po grajskem griču ob vodnjaku, nato pa odšla do reke Drave. Sedla je na klopco. Tam je razmišljala o svoji prihodnosti. Pomislila je, da bo nekoč tudi ona postala kraljica.

Na roki je imela tri prstane, ker so v njeni družini tri sestre. Ti trije prstani pa predstavljajo povezanost med njimi.

Po temeljitnem počitku in razmisleku je vstala, odšla bližje k reki Dravi. Naenkrat pa je eden od prstanov poletel s prsta naravnost v reko.

Ema je bila zelo žalostna in nesrečna, saj je ostala brez prstana, ki je zanj zelo pomemben, saj so jih sestre dobile ob rojstvu.

Po preteku ene ure je Ema še vedno stala ob reki Dravi. Nenadoma pa je iz reke stopil povodni mož. Dejal je, da je našel njen prstan in da ji ga bo dal, če mu prinese vrečo cekinov, in sicer v roku sedmih ur. Ema mu je odvrnila, da dogovor velja, če ji bo le vrnil prstan. Dobila naj bi se čez sedem ur na istem mestu.

Ema se je takoj odpravila proti domu in razmišljala, kje bi lahko te cekine dobila, saj jih še videla ni. Nato se je spomnila, da ima kralj, njen oče, v kleti devet velikih vreč cekinov. Odpravila se je v klet po eno vrečo. Ker je bila zaklenjena, je odšla v očetovo jakno po ključe. Zelo težko je prišla do njih, saj je oče imel jakno obloženo. Ko je odprla vrata kleti, vreč s cekini ni videla. Klet je bila namreč dolga 70 metrov. Zato se je sprehodila do konca kleti in je pred sabo končno zagledala zelene vreče. Eno od njih je vzela in se odpravila nazaj. Ko je minilo sedem ur, je odšla do povodnega moža, ki je rekel, da si ni mislil, da bo vrečo resnično prinesla. Ko sta zamenjala cekine in prstan, je princesa Ema vesela odhitela domov.

Doma so jo spraševali, zakaj je tako vesela, ona pa jim ni hotela odgovoriti. Za izgovor je dejala le: »Predolga zgodba.« Ema je odšla v svojo sobo, se ulegla na posteljo, zaspala in živela srečno do konca svojih dni.

Ela Milošič, 7. b

PRINCESA ZOJA

Nekoč je živela deklica Zoja, ki je hotela postati princesa. Neki dan je v najstarejšem slovenskem mestu, Poetoviji, videla plakat čarovnice, ki vabi ljudi k sebi, da vsakemu izpolni željo. Ni opazila, kaj piše na spodnjem delu plakata.

Pisalo je: POZOR, NEVARNA!

Deklica je hitro stekla k čarovnici, v staro vilo, ki je stala tik ob reki Dravi. Na poti do nje je prečkala ptujski grič in tri potoke. Prišla je do gozda, za katerega so pravili, da je strašljivi gozd, saj v njem živi čarovnica. V daljavi je Zoja opazila staro kočo. Hitro je prišla do nje in potrkala na vrata. To je ponovila večkrat. Nenadoma so se vrata sama od sebe odprla. Sredi sobe je stal kotel, v katerem je vrela zelena tekočina. Počasi je hodila proti njemu, ko je nenadoma v temi zaslišala krik. Nato



Milica Pešić, 6. b

je bilo vse tiho. Prestrašila se je, ko je videla, kako metla sama pometa tla. Metla je nenadoma padla na tla in takrat se je izza kotla pokazala čarovnica. Zlobno se je zahihitala. Zoja jo je pozdravila in jo vprašala: »Čarovnica, ali me spremeniš v princeso?« Čarovnica je odgovorila: »Seveda, samo postavi se pred moj kotel.« Deklica se je postavila pred kotel, čarovnica pa je začela govoriti urok. Namesto, da bi jo spremenila v princeso, jo je spremenila v revno deklico. Odhitela je domov in se pogledala v ogledalo. Rekla je: »Ojej, kakšna pa sem?! Tista čarovnica me je preslepila.« V kopalnico pride njena mama in jo zagleda. Ker jo je čarovnica uročila, mama ni vedela, kdo je. Napodila jo je iz hiše. Tekla je na Panoramo, blizu gradu, sedla pod jablano ter začela jokati. Mimo je prišel princ na belem konju. Vprašal jo je: »Zakaj jočeš deklica?« Zoja ga je pogledala in mu povedala zgodbo. Princ jo je odpeljal na grad. Kralju je povedal, kaj se je zgodilo. Kralj je vprašal: »Kje živi ta čarovnica?« Deklica mu je odgovorila. Odpravili so se na pot. Ko je kralj ukazal čarovnici naj deklico odčara, ga je čarovnica zaprla v kletko. V tistem trenutku pa se je pojavila vila. Ta je čarovnico in kletko odčarala v stran. Odšli so domov. Tudi deklica se je rešila uroka.

Princ je deklico prosil za roko. Poročila sta se in imela tri otroke. Deklica je tako postala prava princesa. Živel so srečno, dokler princesa Zoja ni umrla zaradi hude bolezni.

Ema Ganzer, Ana Milošič in Nuša Arnuš, 3. a

PTUJ IN DRAVA

Nekoč je živela punčka, imenovana Drava. Oboževala je vodo, zato je bila vedno pri reki, ki je tekla skozi Ptuj. Sama je želela postati reka. In to tako zelo, da jo je neke viharne noči voda potegnila vase in niso je več našli.

Iskali so jo in iskali, a je niso našli. Vaški ribiči so govorili, da na vsako sobotno noč vidi duha, ki naj bi ponazarjal punčko. Časi so minevali in ob prihodu novega kralja je »duh« postal vedno bolj opazen. Nihče ni vedel, kaj ali kdo je ta prikazen, dokler neke noči niso začeli izginjati ribiški čolni. Kralj je začel dobivati pritožbe vaških ribičev, zato je poslal pismo mestnemu svetu. Tisti dan je bilo s strani kralja povedano:

»TISTI, KI UJAME PRIKAZEN, DOBI GRAD IN MOJO HČERKO.«

In že je šel prvi. Ni imel sreče. Nato še drugi. Tudi nič. Tretji pa je bil dobrega srca. To je prikazen takoj videla. Zato ga je vprašala, čemu to počne. Povedal ji je, da jo išče zaradi tega, da dobi kraljevo hčerko, vendar, če pogleda njo, je veliko lepša od kraljične. Takoj se je zaljubil v Dravo. Drava mu je povedala svojo zgodbo. Naredila sta načrt. Tisto noč sta skupaj odšla na grad. Fant je kralju rekel naj obdrži nagrado, reko, ki teče skozi mesto pa naj poimenuje Drava. Potem se ne bodo več dogajale čudne stvari v mestu. Kralj je tako storil.

Fant in Drava sta se nato skupaj odpravila proti reki. Nihče ju ni več videl, a pravijo, da še danes srečno živita med valovi reke Drave.

Matjaž Habjanič, 4. a

PTUJSKA ČAROVNICA

Nekoč, pred davnimi časi, je živel fant Marko in je lepega sončnega dne šel na grad.

Na gradu je srečal svojega sošolca Tima, ki ni bil lepo vzgojen, saj je ves čas metel kamenje v stolp. Ko je vrgel zadnji veliki kamen, se je stolp porušil. Iz stolpa je priletela čarovnica, ki je bila zelo zlobna. Odletela je v mesto po novo metlo. V mestu je spreminjala ljudi v žabe in zato sta kralj in kraljica mislila, da bo čarovnica zavladata svetu. Marko se je domislil, da bi stolp pozidali nazaj. Kralj in kraljica sta služabnikom ukazala stolp zazidati nazaj. Potem so meščani naredili otroško lutko in jo postavili v stolp. Ker pa je čarovnica zelo rada jedla otroke, je v hipu odletela nazaj v stolp. Ko je bila čarovnica v stolpu, so stražarji zazidali vhod in ujeli čarovnico.

Od takrat naprej nihče več ni smel metati kamenja v stolp. Ko je bila čarovnica ujeta nazaj v stolp, so se vsi meščani spremenili nazaj v ljudi. Od takrat dalje so Ptujčani živeli srečno do konca svojih dni.

Gašper Korošec, 1. b

PTUJSKA PRINCESA

Nekoč pred davnimi časi je živel kralj, ki je imel zelo lepo princesko.

Za to princesko so se potegovali principi iz vsega sveta. Nekega dne je kralj rekel: »Dovolj je tega, da vsak dan nekdo potrka na vrata! Dovolj je tega, da moramo vsem odpirati vrata! Kmalu mi bo zmanjkalo mojega okusnega vina in domačih piškotov! Dovolj, dovolj in še enkrat dovolj!« Ko se je umiril, je rekel, da se bodo potegovali za njegovo princesko z rimskimi igrami in princeso dobi tisti, ki bo v igrah zmagal. Kralj je dal natisniti plakate in jih ukazal izobesiti po vsej deželi.

Vsebina plakatov je bila:

»Kdor se hoče potegovati za mojo hčerko naj pride to soboto pred grajski dvorec v Poetovio. Oblečeni morate biti v viteško opremo, kajti borili se boste v rimskih igrah. Zmagovalec bo za nagrado dobil mojo princeso za ženo.« Kralj

Takoj so začeli pošiljati pisma iz vsega sveta. Prišla je sobota, ura je odbila tri popoldan, a nikjer ni bilo nobenega. Naenkrat je kralj zaslišal hrup, v daljavi pa je zagledal dim. Bila je vojska. Princeso je začelo postajati strah. Stekla je v grad, vzela mikrofona, stekla nazaj ven in se zadržala: »Stojte!« Vsi so otrpnili. Nek fant je stopil k njej in ji rekel: »Če bi skočila v reko Dravo, bi jaz skočil za teboj, kajti moja ljubezen do tebe je velika do Lune in nazaj.« Princesa je rekla: »Ti si princ mojih sanj, ki bi se žrtvoval zame. S teboj se bom poročila.«

In tako sta srečno živela na ptujskem gradu do konca svojih dni.

Neža Gašparič, 5. b



PTUJSKA PRINCESKA

Za devetimi planeti in devetimi galaksijami, na malo večjem planetu kot je ona, je živela Ptujška princesa.

Bila je osamljena, ker ni bilo žive duše, ki bi se z njo pogovarjala. Vsako leto je morala svoj planet P-1950 okopavati, ker je čez leto veter prinesel semena kruhovca in če ga ne bi okopavala, bi bila katastrofa. Ampak nekega dne je veter prinesel čisto drugačno seme. Ptujška princesa ga je redno zalivala. Čez tri leta se je pod zemljo začelo nekaj premikati in izpod zemlje je zrasla prelepa barvna orhideja. Ampak kmalu je prelepa barvna orhideja Ptujško princeso začela mučiti s svojimi zahtevami. Ptujška princesa se je zato povzpela na lastovko in odletela. Odletela je v neznano. Čez devet mesecev jo je doletela nesreča. Strmoglavila je v puščavi. Tam je bila vila, ki je strmoglavila z letalom. Ptujška princesa je rekla vili: »Nariši mi Rimljana.« »Saj ne znam risati,« je rekla vila. »To ni nič takega,« je rekla Ptujška princesa. Nato je vila narisala Rimljana. Ptujška princesa je rekla, da je prestar. Nato je vila narisala Rimljana v trebuščku. Ta pa je bil premlad. Nato je vila narisala Rimljana na stebru. Vila je rekla: »Tu imaš Rimljana na stebru.« Ptujška princesa je dejala: »Ravno takšnega sem si želela.« »Za hip se je obrnila in vila je izginila. Ptujška princesa se je znova povzpela na lastovko in lastovka jo je odnesla na Ptujški grad. Tam je Ptujška princesa srečala lisico. Lisico jo je vprašala, kdo je. Ptujška princesa se ji je predstavila. Vprašala je lisico, če jo lahko poboža. Lisica ji je odgovorila: »Ne, nisem udomačena. Ti si zame deklica med sto tisočimi enakimi deklicami in jaz sem zate lisica med sto tisočimi enakimi lisicami. Če pa me udomačiš, bom jaz edina zate in ti edina zame.«

Ptujška princesa jo je udomačila. Lisica ji je nekega dne dejala: »Povedala ti bom skrivnost. Kdor hoče videti, mora gledati s srcem, ker bistvo je očem nevidno!« Tako se je Ptujška deklica spomnila orhideje, šla je na mesto, kjer je nekoč rastla. Zlila je nekaj vode in po čudežu se je orhideja predramila. Ptujška deklica se je zelo razveselila.

Zdaj je imela lisico in imela je orhidejo. Ni bila več osamljena. Svojih prijateljev ni nikoli več zapustila.

Mina Mahorič in Eli Tement, 3. a

PTUJSKI GRAD IN POŠAST

Pred davnimi časi sta na Ptujškem gradu živela grof in grofica. Na gradu je bila tudi pošast, za katero grof in grofica nista vedela.

Naenkrat je nekaj zaropotalo: Bum, bum. Grof in grofica sta se prestrašila. Prestrašeno sta odšla pogledat, kaj se dogaja. Grof in grofica sta videla, da ni nikogar. A v tistem trenutku sta zagledala pošast. Začel se je prepir. Grof in grofica sta nemudoma stekla za pošastjo, a nikakor je nista mogla ujeti. Nemudoma se je pošast ustavila in grof je pošast ujel. Grof in grofica sta videla, da ta pošast sploh ni

strašna. Potrebovala je le nekoga, ki bi se z njo pogovarjal in igral. In tako so se spoprijateljili. Potem so vsi skupaj stanovali na gradu.

Srečno so živeli do konca svojih dni .

Hana Rojs, 2. a

PTUJSKI KROF

Nekoč, pred davnimi časi, je živel kralj Frik. Kralj Frik je bil kralj Ptuja. Vedno je hotel imeti nekaj novega. Ko ni dobil česa novega, je bil zelo tečen.

Nekega dne je bil še posebej tečen, saj je hotel jesti nekaj novega. Razglasili so, da iščejo nekaj novega in zanimivega, s čimer bodo osrečili kralja Frika. Veliko ljudi se je zvrstilo. Vsak je poskušal z nečim osrečiti kralja, a nikomur ni uspelo. Nihče ni prinesel nič novega, nakar se je oglasil ptujski pek in rekel, da lahko pripravi hrano, ki bo kralju zagotovo všeč. Nihče mu ni verjel. Rekli so, naj to hrano prinese. Kar naenkrat tega človeka ni bilo in čez nekaj minut je prišel nazaj s takrat nepoznanim krofom. Kralj je začudeno gledal in naenkrat rekel: »No, prinesi mi to čudo, da ga poskusim!« Ta skrivnostni pek je stopil do kralja in mu krof posul s sladkorjem in mu ga dal. Vsi so se čudili, kakšna jed je to, da kralj kar skače od užitka. Nato pek reče : »To je krof«. Vsi so se začeli spraševati kaj je to oziroma kakšen okus ima. Nato so še oni poskusili in so hoteli še in še. Kralj je ukazal, da krofov ne sme na Ptuj nikoli več zmanjkati.

Kmalu so odprli tovarno domačih božanskih ptujskih krofov, ki jih lahko poskusite še danes.

Mark Tavčar, 6. b

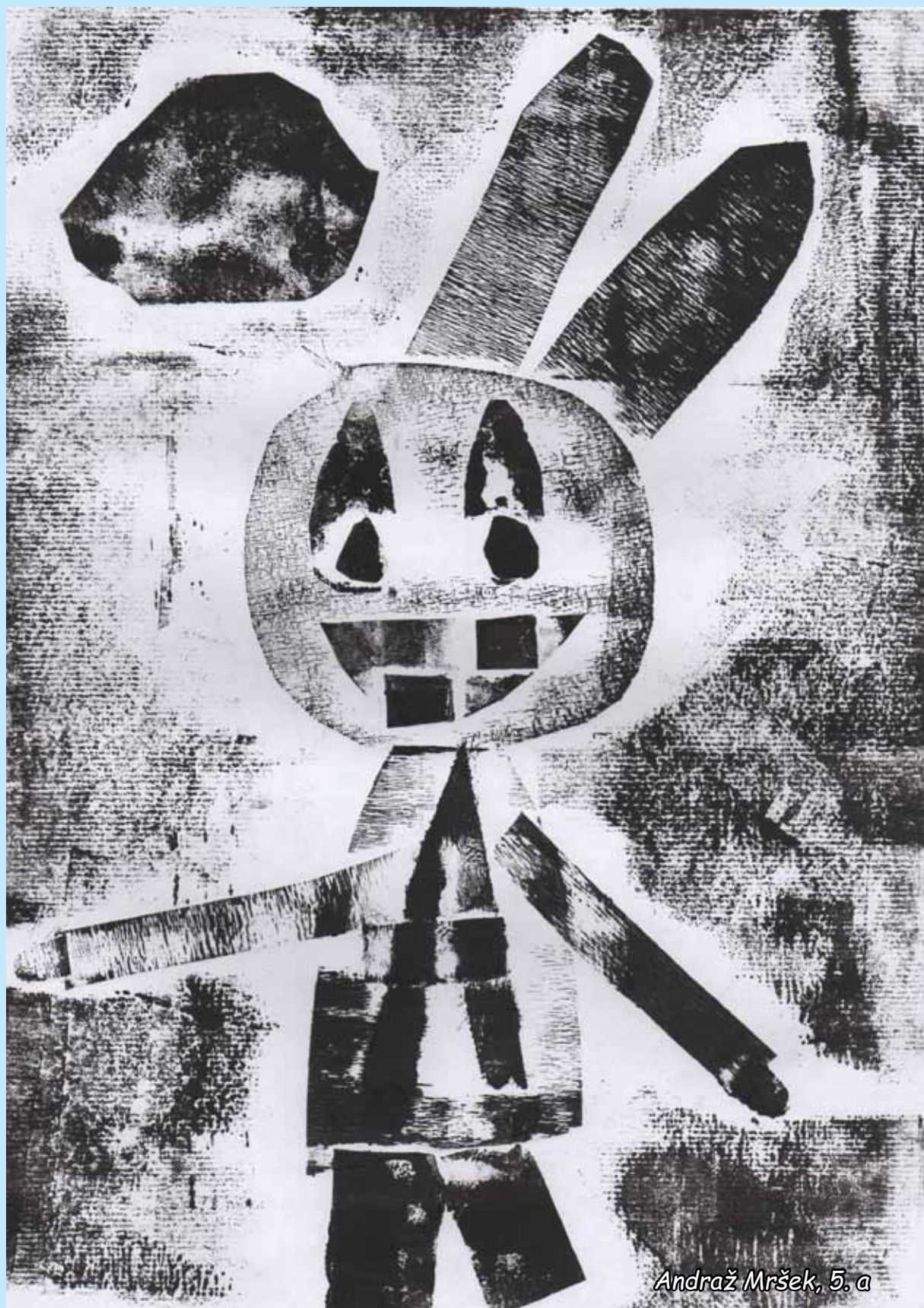
PTUJSKI ZID

Nekoč sta živela kralj in kraljica. Kraljevala sta staremu in lepemu mestu Ptuj. Živela sta v velikem ptujskem gradu.

Nekega večera je prišlo pismo od Turkov. Pisalo je: »Ustvarili smo meč, ki vas bo uničil! Napademo ob zori.« Kraljica je rekla kralju, da nimajo obrambe. Kralj je poiskal viteze po celem mestu. Ustvaril je vojsko z veliko vitezi. Tedaj se je kraljica domislila: »Zgradili bomo zid okoli gradu.« Ideja je bila vsem všeč. Celo noč so gradili zid. Zjutraj so Turki res napadli. Njihov vodja je bil mogočen Sultan. Napadli so, a niso mogli premagati zidu. Niti z čarobnim mečem jim ni uspelo. Kraljestvo pa vitezov sploh ni potrebovalo. Turki so zato odšli. Vso kraljestvo je bilo veselo, da so premagali mogočnega Sultana in Turke.

Tako je nastal Ptujski zid.

Klara Gabrovec, 5. b



Andraž Mršek, 5. a

PTUJSKI ZMAJ

Na Ptujskem gradu so imeli daljnega leta v stolpu ujetega krvavo rdečega zmaja. Ta zmaj pa ni bil navaden. Bil je zaščiten vrsta. In veljalo je, če ga ne izpustijo, bo prišla njegova družina.

Ker na gradu tega niso vedeli, je bilo potrebno, da jih to čim prej povedo. Saj bi sicer lahko prišlo do boja med vitezi in zmaji. In verjetno veste, kdo bi zmagal. Zmagali bi zmaji. In potem bi se najverjetneje ostala mesta Maribor, Ljubljana, Celje ... hoteli maščevati, prišla bi celotna Slovenija. To pa bi pomenilo veliko vojno.

A na srečo so na Ptujju imeli še enega zmaja. Ime mu je bilo Zelena močvara, saj je bil tako zelen kot močvara. Spustili so ga, da bi lahko obvaroval Ptujski grad. Niso želeli ubiti zmajev, ampak so jih želeli samo pregnati. Vedeli so, če ubijejo samo enega zmaja, bodo na Ptujju v trenutku vsi zmaji sveta. Imeli so strašen problem, kako jih pregnati. Pozabil sem vam povedati, da so bili zmaji neustrašni. Tako niti Zeleni močvari ni uspelo.

Na srečo so na Ptujju imeli še nekaj, s čim bi lahko odgnali zmaje za vedno. S tem pa ne mislim Ptujskega zmaja. Imeli so robotke krvavo rdečega zmaja. Samo malo jih navijejo in lahko letijo. To so tudi storili. In res je delovalo. Robotki so bruhali ogenj, premikali oči ... Bili so tako strašni, da so prestrašili tudi neustrašne zmaje. Ti so odleteli neznano kam in nikoli se niso vrnili.

Zdaj so bili prebivalci starega mesta na varnem. Začeli so obnavljati vse, kar so zmaji poškodovali, nato pa živeli srečno do konca svojih dni, brez zmajev.

Andraž Korošec, 2. a

RADOVEDNI JAJČKI

Nekoč je živel jajček Ptuj. Imel je tri brate, Poetovia, Vivata in Rimljana. Bili so zelo, zelo radovedni.

Nekega dne je Ptuj rekel: »Pojdimo si poiskati topel dom.« Vsi so se takoj strinjali. Hodili so minute, ure, dneve, tedne, celo mesece in končno prispeli. Pred njimi je stala majhna hišica. Ker so bili tako radovedni, so seveda takoj vstopili. V hiški je na sredi sedel starec. Rekel jim je: »Prosim, poiščite mi hrano, ampak pazite, varuje jo hudobna čarovnica in njen zmaj.« Pa so odšli na pot. Hodili so sedem ur in prišli do gradu. Po tiho so vstopili v grad. Rimljan je ponesreči stopil na kost in slišalo se je: TRESK, POK, KRKS!

Takoj jih je zaslišal strašen zmaj. Prihitela je zlobna čarovnica. Začel se je boj. Vivat, ki je bil najmlajši, se je skrnil za večji kamen. Malo je manjkalo, da bi zmaj stopil nanj, ampak ga je rešil Rimljan. Zmaj je zato stopil nanj in ga zlomil. Ptuj, Poetovio in Vivat so se razjezili in čarovnico vrgli v prepad in si prisvojili zmaja. Vzeli so vso hrano, jo naložili na zmaja in odleteli k starcu.

Ko so mu dali hrano, se je spremenil v vilina in skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Oskar Kolarič, 3. a

RIMLJAN IN DOGODIVŠČINE V POETOVIVI

Nekoč je živel Rimljan. Ta Rimljan ni bil navaden Rimljan. Bil je nekaj posebnega. Nekega dne se je Rimljan sprehajal po mestu Poetoviji. Naenkrat je videl lepe dame, ki so mu mahale. Rimljan jim je pomahal nazaj in se jim približal. Zmenili so se, da bodo šli skupaj na sprehod čez mesto. Sprehajali so se po ulici, mimo cerkve svetega Jurija, mimo mestne tržnice, Mestne hiše in nazaj čez grajski hrib ter nadaljevali do Panorame, kjer je živel Rimljan. Dogovorili so se, da se dobijo naslednji dan. Drugo jutro so se dobili na kavi. Naenkrat je Rimljan videl zmaja, ki je imel štiri glave. Rimljan je zaklical: »Vsi se skrijte, bom jaz poskrbel zanj!« Poklical je svojega najboljšega prijatelja. Skovala sta načrt, kako ukaniti zmaja. Rimljan je vzel prvo in tretjo zmajevo glavo, najboljši prijatelj, ki mu je bilo ime Andraž pa drugo in četrto zmajevo glavo. Rimljan je zašepetal zmagu na uho »poglej na levo«, Andraž pa: »Poglej desno.« Zmaj je začel vrteti glave zdaj levo, zdaj desno. Kmalu je ugotovil, da so se mu glave zavozlale. Bil je jezen in je rekel: »Plačala bosta za to!« A ker ga je bilo zelo sram, je odšel in nikoli več se ni vrnil v Poetovijo. Rimljan je nato zaklical: »Pridite ven prijatelji, zmaj je odšel!«

Rimljana so proglasili za najpogumnejšega v deželi. Poročil se je z najlepšo od deklet, ki ji je bilo ime Lili. Imela sta enega fantka, ki sta ga poimenovala Jure in dve punčki, Klaro in Sanjo. In živeli so srečno do konca svojih dni.

Tjaša Krajnc, 2. a

SKRITI TEMPELJ

Nekoč pred davnimi časi je živela junakinja po imenu Poetovio. Reševala je ljudi po vsem mestu Ptuj.

Nekega dne pa je dobila opozorilo, da je nekaj ljudi obtičalo v skritem templju. Hitro je odhitela iskat tempelj. Pri tem ji je pomagala njena nova ura. Pogledala je nanjo in izvedela, da je tempelj skrit pod Ptujskim gričem. Prišla je do templja in s svojimi skritimi močmi odprla mogočna vrata vanj. V trenutku, ko je to storila, je pridrvela gruča rimskih vojakov, ki je želela zbežati. Poetovio jih je še pravi čas ujela. Teleportirala jih je v ptujske zapore, kjer je bilo 1950 sob. Poetovio je rešila ljudi in ugotovila, da njena mama in oče nista umrla, ampak sta bila ves čas v templju. Odšla je še pogledat, ali je še kdo v templju. Ujela se je v past in videla, da je nekdo še vedno tam. To je bil človek, ki se je okužil z bacilom, imenovanim alveksium, kateri ga je spremenil v super zlobca. Najprej Poetovio ni mogla verjeti svojim očem. Nekako se je rešila iz pasti in takoj to zadevo raziskala. Naslednji dan se je vrnila v tempelj in skušala premagati tega človeka. Alveksium je bil premočen zanj in zaprl jo je v sobo v templju. V tej sobi so bile kače in opice. Poetovio se je na smrt bala kač, zato je na ves glas zakričala. Nekdo jo je slišal in rešil. Ta nekdo je bil človek po imenu Vivat. Povedal ji je, da že leta raziskuje po tem templju. Skupaj sta premagala zlobca in uničila alveksium.

Postala sta najboljša družina na svetu. Vivat je bil raziskovalec, Poetovio pa super junakinja. Imela sta tri krasne otroke.

Iva Kustor, Samanta Gabrovec, 3. a



*Zoja Zemljarič, Ajda Brodnjak Ritoša,
Matej Mlakar Belšak, Andraž Mršek, 5. a*



Blaž Zelenik, 4. b

SKRIVNOST GRAJSKEGA VODNJAKA

Nekoč, pred davnimi časi, sta na ptujskem gradu živela kralj in kraljica, ki sta imela hčerko Mijo. Bili so zelo priljubljeni. Ljudje so jih imeli radi zaradi njihove dobrote.

Nekega večera je mama Miji brala pravljico žabji kralj. To je bila Mijina najljubša. Po njej je Mija vedno zaspala zelo hitro. Ves grad je že spal, ko so naenkrat zaslišali nek zvok, ki je spominjal na tuljenje volkov. Ker je bil blizu gradu gozd, se za to niso preveč zmenili. Naslednji dan je bilo vse normalno razen tega, da v vodnjaku ni bilo vode. Ko so imeli kosilo, so spet zaslišali zvok, a zdaj je zvenel kot slon. Vsi so se spraševali, kaj ali kdo je to? Po končanem kosilu so grajski stražarji preiskali ves grad in njegovo okolico, a o slonu ni bilo niti sledi. Prišlo je naslednje jutro in ko so videli ta prizor, je kralj skoraj padel v nezavest. V grajski jedilnici so kosi mesa, zelenjave ter sadja ležali povsod. Na tleh, mizi in celo na stolah je ležala hrana, ki so jo grajski kuharji pripravljali za kosilo. Kralj je ukazal, da grajski pomočniki meščanom povejo o tej katastrofi, saj je bil z njimi vedno zelo odkrit. Tisti, ki bo to bitje našel, dobi njegovo hčerko za ženo. Prišlo je ogromno fantov meščanov, a noben ni našel prave živali oz. bitja. In že tretji dan zapored je bilo slišati čudne zvoke, toda to niso bili zvoki neznane živali, kaj šele kakšnega neznanega bitja. Zdaj je bilo slišati zvok zvoncev. Princessa se tiste mrzle ledene noči odpravi v raziskovanje za tem zvokom. Ledeno mrzel veter in sneg ji brijeta v obraz, nakar se zaradi te nizke temperature kar zgrudi na tla. Zjutraj zasliši žvrgolenje ptic, okoli nje so drevesa s cvetovi, ki bodo kmalu rodila svoje prve plodove. Kljub svoji krhkosti in nemoči zraven sebe zagleda mamu, očeta ter vse osebje gradu. Vpraša jih, kaj se je zgodilo? Odgovorili so ji, da jo je prinesel v grad in da je skrbel zanjo vse do jutra. »Ampak kdo?« jim vpraša princessa s slabotnim glasom? Vsi se umaknejo in iz ozadja stopi velika, skoraj ogromna postava, ki je oblečena v kožuh in na glavi ima pisana svetlikajoča se peresa ter barvne trakce na vrvici. Mija se počasi vstane ter ga poljubi. Takrat se postava, na videz zelo neelegantna, spremenila v lepega gospodiča. Poljub princessa Mie je premagal urok, ki mu ga je dal zlobni Brafilius Grdosrčni. Princ se predstavi, prime princesso za roko ter jim pove, da se že leta skriva v grajskem vodnjaku in da že leta in leta naskrivaj opazuje njeno lepoto. Ko je videl, da je princessa v nevarnosti, je premagal strah in odgnal zimo ter rešil življenje deklici, ki jo je skrival ljubil. Čez nekaj tednov sta se princ Kurent Ptujski in princessa Mija poročila. Slavje traja še danes, če pa ne verjameš, pa pojdi sam pogledat in se pozabavaj z Mijo, Kurentom in njuno hčerko Maljo. Pa seveda, v kolikor te bo radovednost premamila, potem še ostalim povej, kako srečna družina so in tako bodo živeli zagotovo do konca svojih dni.

Nekaj, kar imamo radi in včasih opazujemo od daleč, lahko nekoč in nekje zaide v našo bližino in nas osreči za trenutek ali za celo življenje. Samo želeli si moramo dovolj ...

Zaja Postružnik, 5. b

SPOMENIK SVETEGA FLORJANA

Verjetno že vsi poznate spomenik svetega Florjana? A naj vam o tem povem zgodbo.

Živel je kralj po imenu Herbert, s svojo prekrasno hčero Saro. Živela sta v gradu, ki stoji na grajskem griču še danes. V stari hiši, ob reki Dravi, je živel reven fantič, po imenu Florjan. Nekega dne je kralj naročil Sari, da naj gre na tržnico po ribe. Na tržnici je srečala Florjana s svežimi ribami, ki jih je naložil tisto jutro. Florjan se je priklonil in rekel: »Danes ste zelo lepi, vaše veličanstvo.« Zapletla sta se v pogovor. Sari je bilo to všeč in predlagala je, da se še isti zvečer dobita pod grajskim gričem. Dobila sta se in se skrivala po grajskih rovih, da ju ne bi kdo videl. A nekega dne je kralj sledil Sari in videl, s kom se dobiva. Zato je Saro zaprl v grajski stolp.

Nekega dne je v konjušnici izbruhnil velik požar, ki se je širil proti gradu. Kralj je takrat trdno spal. Ko je Florjan zgodaj zjutraj lovil ribe in videl, da se je iz gradu kadilo, je stekel gledat, kaj se dogaja. Videl je, da grad gori. Slišal je glasne krike »Na pomoč!« Stekel je za njimi do stolpa, v katerem je bila princesa Sara in jo rešil pred ognjenimi zublji. Nato je slišal še en krik: »Na pomoč!« Stekel je za glasom in našel kralja, ki je klical po pomoči. Rešil je tudi njega in skupaj s stražarji in meščani pogasil požar.

Kralj mu je za pogumno dejanje postavil kip, ki stoji pred ptujsko mestno hišo še danes in varuje mesto pred požari. Dal mu je tudi dovoljenje za roko princese. Poročila sta se in odjahala na snežno belem konju.

Lea Krajnc, 4. a

ŠKRATEK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel škratek. Živel je na Ptuj v Sloveniji.

Kot po navadi se je zjutraj zbudil, umil zobe in oblekel. Pozdravil je družino in odšel v službo. Celo življenje si je želel, da bi bil pirat. Enkrat je našel staro skrinjo, v kateri je bila majhna palčka in pismo, v katerem je pisalo: »Kdor bere to pismo, si lahko zaželi tri želje z magično palčko.« Škratek je takoj vzel palčko in si zaželel, da bi bil pirat z veliko ladjo, veveričko, ki je govorila in magično sabljo. V trenutku, ko je izrekel te želje, se je znašel na Ptujskem morju. Na morju se je boril z veliko vodnimi pošastmi, veverička pa mu je z glasnim govorjenjem ves čas delala družbo. Ko se je nekoč vrnil v Ptuj, je zagledal zmaja s tremi glavami. Iz vseh glav je bruhal ogenj. Škratek je vzel magično sabljo in vse glave odsekal z eno potezo.

Tako je Ptuj živel srečno do konca svojih dni.

Lazar Mikor, 2. c



Ela Vidovič, 5. b



TULIP

Pred davnimi, davnimi časi je na ptujskem gradu živel princ, z imenom Tulip. Imel je ženo Narciso in tri sinove.

Prinčevo ženo je ugrabil zmaj z desetimi glavami in jo odpeljal daleč v stran v zmajevo dolino. Prvi sin se je takoj odločil, da reši svojo mamo. Po dolgi poti v zmajevo deželo mu ni uspelo, ker so ga prestrašili razbojniki. Ves razočaran je prišel nazaj k očetu na Ptuj. Nato se je drugi sin odločil, da premaga zmaja. Ko prispe v zmajevo deželo zagleda zmaja, ki bruha ogenj. Ampak ta zmaj ni pravi, ker ta ima pet glav. Princeso pa je ugrabil zmaj z desetimi glavami. Ko je veliki zmaj bruhal ogenj v drugega sina, se je zadnji hip rešil s svojim ščitom. Prestrašen se je tudi on vrnil nazaj k očetu na Ptuj. Potem pa se odpravi še tretji sin, s konjem in sabljo in ščitom. Tudi on potuje v zmajevo deželo, kjer gori le ogenj in se širi strah in trepet. Tja je prispel ravnokar za čas kosila, ko je zmaj z desetimi glavami hotel pojesti njegovo mamo. V hipu je uporabil svoj čudežni meč, ki je imel na sebi grb Ptuja in je zato lahko obvaroval svojo mamo s kovinskim ščitom, ki je prišel iz meča. Mama je stekla k svojemu sinu v objem, ampak zmaj jima ni pustil domov. Preko čudežnega meča sta očetu sporočila, da potrebujeta pomoč. Poslal je svoja sinova, da skupaj ubežijo zmaju. Čarobni ščit ju je ščitil, da nista postala večerja lačnemu zmaju. Ko sta prispela brata, so združili moči vseh mečev in ščitov ter tako premagali zmaja, rešili mamo in nato s konji odjezdili nazaj domov. S sabo so peljali zmaja, ki so ga vrgli v grajsko ptujsko ječo.

Zmaja so si nato radovedno ogledali še vsi ostali Ptujčani, čez čas pa so ga odpeljali v Ljubljano, kjer še danes krasi znamenito tromostovje. Princ Tulip, princesa, trije sinovi in Ptujčani so nato živeli srečno do konca svojih dni.

Gal Delin, 2. a

ZAJČEK IN ZMAJČEK

Nekoč je živel zajček, ki je vedno spal.

Nekega dne je slišal zmaja in se je zbudil. Zmaj je imel tri glave in oranžne, grozne oči. Bil je zelo velik in zelen. Zmaj je naenkrat zarjovel. Zajček, ki je bil zelo majhen in puhast, se je prestrašil, saj ob sebi ni imel nikogar. Kljub temu, da je bil zmaj videti grozen, se je zajček zmaju zasmilil in postala sta prijatelja. Zajček se je zmaju potožil, da je lačen. Zaupal mu je tudi, da ne ve, kje je njegova družina in da bi jo rad našel. Ker ima tudi zmaj svojo družino in ve, kako je hudo, če ob sebi nimaš staršev, mu je z veseljem priskočil na pomoč. Ko sta nekaj časa tavalala iz kraja v kraj, je zajček v mestu Poetovio naenkrat zagledal svojo družino. Zelo se jo je razveselil.

Za zahvalo je zajčkova mama za junaka zmajčka skuhala velik lonec juhe.

Alessandro Vajsbaher, 3. b

ZGODBA PTUJA

Pred davnimi časi je živelu ljudstvo Buturki, ki so dolgo ampak res dolgo potovali do kraja, kjer so se lahko naselili. Temu mestu so dali ime Nov kraj.

Živelu so srečno več generacij, dokler niso prišli Putiti. Po reki Dravi so Putiti napadli Buturke. Buturki niso bili pripravljeni, zato so jim uničili vse hiše in vse stvari. Mesto je bilo do konca uničeno. Putiti so nagnali Buturke. Putiti so se na novo naselili in zgradili grad. Izbrali so kralja in kraljico mesta. Ime jima je bilo kraljica Narcisa in kralj Leopold. Mesto so preimenovali v Ptuj. Kmalu sta dobila otroka. Sina, po imenu Marmel. Po dolgem času se je v mestu zgodila kraja. Ukradli so drago ogrlico. Dolgo so iskali krivca, dokler kralj ni ugotovil, da ogrlico nosi sama kraljica. Kralj je bil zelo jezen, zato jo je vrgel v prostor brez oken in na vrata postavil železne palice in naredil ječo. Kraljica je bila za vedno zaprta v tej ječi, ker so jo pozabili izpustiti. Med tem, ko je bila kraljica zaprta v ječi, je kralj umrl. Po njegovi smrti je umrla še kraljica in nato tudi njun sin.

Po dolgi letih so izvolili župana, ki je županoval vrsto let. Zgradili so večje mesto, več hiš, polepšali grad, naredili parke ... Bilo je prelepo in vsi so živelu srečno do konca svojih dni.

Špela Kokot in Nina Kekec, 5. b

ZGODBA O KATARININEM SEJMU

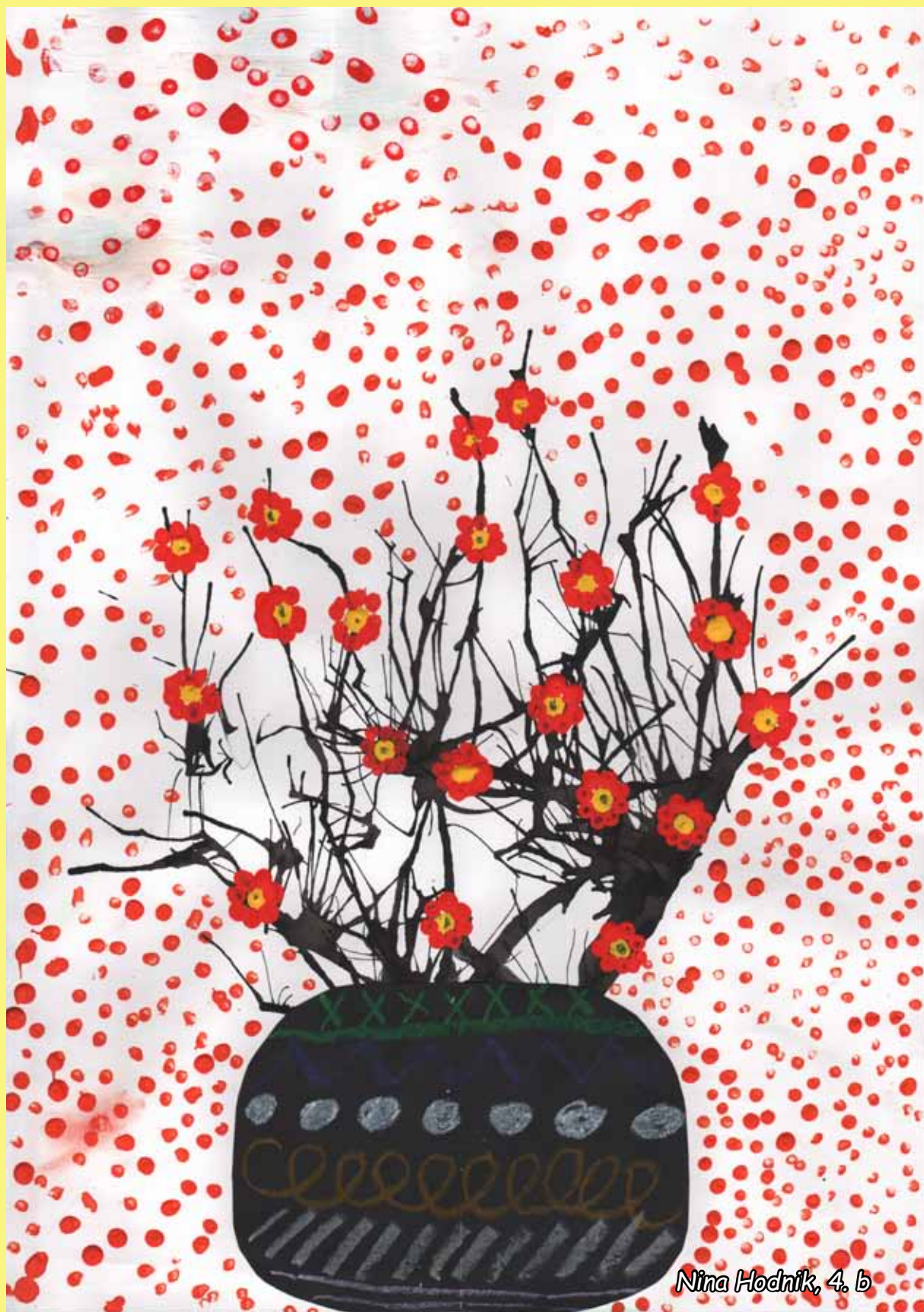
Nekoč je živel sveti kralj Anton peti, ki je vladal kraljestvu Poetovio. Imel je hčerko Katarino.

Katarina je imela svojo najboljšo prijateljico, ki je bila hčerka kralja Miloša šestega. Oba kralja sta sodelovala in bila sta kot brata. Nek popolnoma navaden večer pa sta se skregala. Čeprav sta bila oba kralja modra, sta postala v minuti kralja zlobe. Čez nekaj dni je grad svetega kralja Antona petega zagorel. Požar je podtaknil kralj Miloš šesti. Grad so še sicer pravočasno rešili, a je kralj Miloš še dvakrat podtaknil požar. Torej je grad v Poetoviovu kar trikrat zagorel. Med kraljema se je bila prava vojna. Po treh letih bojevanja je ob pomoči svoje hčerke Kararine zmagal sveti kralj Anton peti. Takrat so prebivalci Poetovia premišljevali, kaj bi naredili kralju v zahvalo za mir v mestu. Imeli so polno idej, toda neki dan, še preden so kralju hoteli podariti nekaj v zahvalo, je ta umrl. Njihova ideja je šla po zlu.

Nekdo izmed meščanov se je spomnil, da je zdaj postala kraljica Katarina, saj mame ni imela več, očeta pa zdaj tudi ne. Zmenili so se, da nagrado za zahvalo podarijo njej. Dolgo so tuhtali le kaj bi ji podarili in prišli so do ideje, da ji naredijo Katarinin sejem.

No, uspelo jim ga je ohraniti do danes, saj zaradi zmage proti kralju Milošu šestemu še zdaj praznujemo Katarinin sejem.

Grah Tajda, 4. a



ZGODOVINA KURENTA

Nekoč je živel fant po imenu Jaka. Starši so mu že od malih nog govorili o kurentu.

Ko je bil starejši, ni verjel v kurente. Nekega dne je šel v gozd in na drevesu videl volno, na tleh pa stopinje. Sledil je stopinjam in videl čudno žival. Nekaj časa je rabil, da je ugotovil, da je to kurent. Misli je, da je to samo maska. Nadel si jo in odšel domov. Ko je prišel domov, si je ni mogel sneti, zato so ga starši pregnali od doma. Preselil se je v stari Ptujski grad. Nekega dne so ga meščani videli in se ga ustrašili. Te novice so prišle vse do Sultana, ki se je odločil, da bo napadel mesto Ptuj in ptujsko pošast kurenta. Ko so prišli vojaki, je bil kurent pripravljen. Napadel jih je tako, da je z zvonci zvonil na ves glas in s palico, na kateri so bile ježeve bodice, močno krilil. Turki so se ustrašili in pobegnili. Tako je kurent rešil sebe in hkrati tudi meščane Ptuja.

Meščani so praznovali tako, da so se vsako leto na tisti dan oblekli v kurenta. Od takrat naprej se Turki ne približajo več Ptuj.

Jure Janžekovič in Leo Merc, 5. b

ZMAJ IN MAKS BREZ DOMA

Nekoč, pred davnimi časi sta živel zmaj in deček po imenu Maks. Bila sta zelo dobra prijatelja in hkrati sostanovalca.

Njuna hiška, je bila tako stara, da v njej ni bilo več moč živeti. Mogla sta si poiskati novo. Deček Maks je zajahal svojega zmaja in zajadrata sta na veliki hrib. Maks je dobil idejo, da bi na tem hribu sama lahko zgradila novo, trdno in veliko hišo. To sta tudi storila.

Ko je bila zgrajena, sta jo poimenovala Ptujski grad.

Taio Krajnc, 1. b

ZMAJ, KI JE POŽRL MESTO PTUJ

Nekoč je v mestu Ptuj živel zmaj. Živel je na Ptujskem gradu. Ljudje so ga hranili in ga imeli za kralja. A nekega deževnega dne je bil zmaj zelo lačen. To je bilo prvi dan počitnic. Vzletel je iz svojega prestola in se ozrl naokrog. V okolici ni bilo nikogar - ne živali, ne ljudi.

Začel je bruhati ogenj in jesti vse kar je videl: hiše, bloke in drevesa. Popil je celo reko Dravo. Končno je bil sit. Na ves glas je rignil. Nekaj ga je zbolelo v trebuhu. Rekel je: »To pa ni vredno.« Vstal je in vzletel, a je bil zelo okrogel. Bruhnil je ogenj tako močno, da ga je odneslo v Ljubljano in pristal je na kamnitem podestu in že čez pet minut je okamenel. Postal je mit Ljubljane. Zdaj je ljubljanski zmaj. Ostanki mesta Ptuj so se pogreznili v zemljo. Le grad je še ostal. Ljudje so okrog njega zgradili novo mesto.

Timotej Mlakar, 4. b



Maša Salemovič, 5. a

ŠKRAT MARKO NA PTUJU

Nekoč je živel škrat Marko s svojo družino Škrat. Živel so na Ptuju. Škrat Marko je bil poseben škrat.

Nekega dne je na Ptuju zagorelo. Za to je bil kriv zmaj. Škrat Marko se je tega zmaja zelo ustrašil. Ko sta se starša škrate Marka postavila za njega, je to naredilo Marka zelo pogumnega. Škratu Marku je uspelo pokončati zmaja in tako rešiti Ptuj pred uničenjem.

Vsi na Ptuju so živeli srečno do konca svoji dni.

Brin Svit Vuk, 2. c

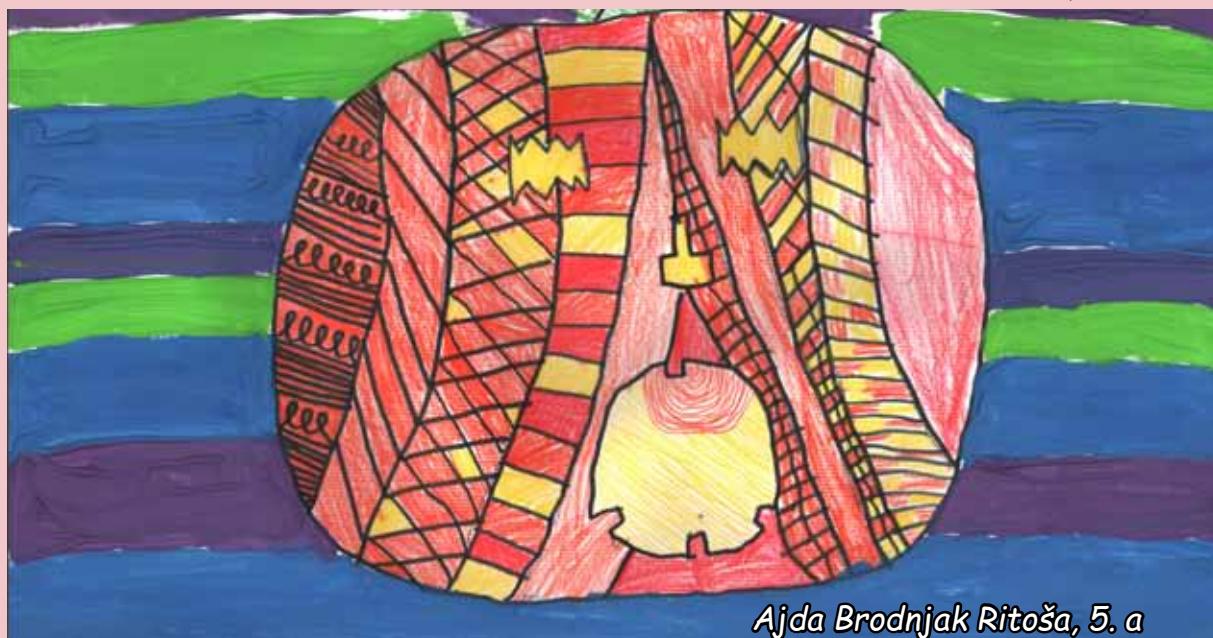
ZMAJ S SEDMIMI GLAVAMI

Nekoč so živeli ptujski vitezi, ki so se branili pred zmajem.

Ta zmaj je ognjen. Imel je sedem glav, ki so velike. Kralj od začetka ni bil nič prestrašen, ker ga ni videl in ne slišal. A ptujski vitezi so se kar naprej branili pred zmajem, ki je bil zmeraj močnejši in je vedno na koncu zmagal. Po mnogih borbah so se vitezi utrudili in odšli iz mesta. Nekega dne je zmaj prišel do gradu in ga začel napadati. Grad se je tresel in ropotal. Kralj je zakričal: »Zmaj napada!« Ker je ostal brez vitezov, se je prestrašil in zbežal. Zmaj je bil vesel, da je grad njegov. Dnevi so minevali in vsak dan mu je bilo vedno bolj dolgčas. Spraševal se je, zakaj. Sklepal je, da mu je dolgčas zato, ker nič več ne napada. Potem se je odločil, da odpotuje v daljno deželo do novega gradu.

Zmaj je tam živel srečno do konca dni. Na Ptuj pa so se vrnili vitezi in kralj in kmalu je bilo v starem mestu spet živahno in zabavno.

Niki Simončič, 3. b



LEA V MAGIČNI DEŽELI

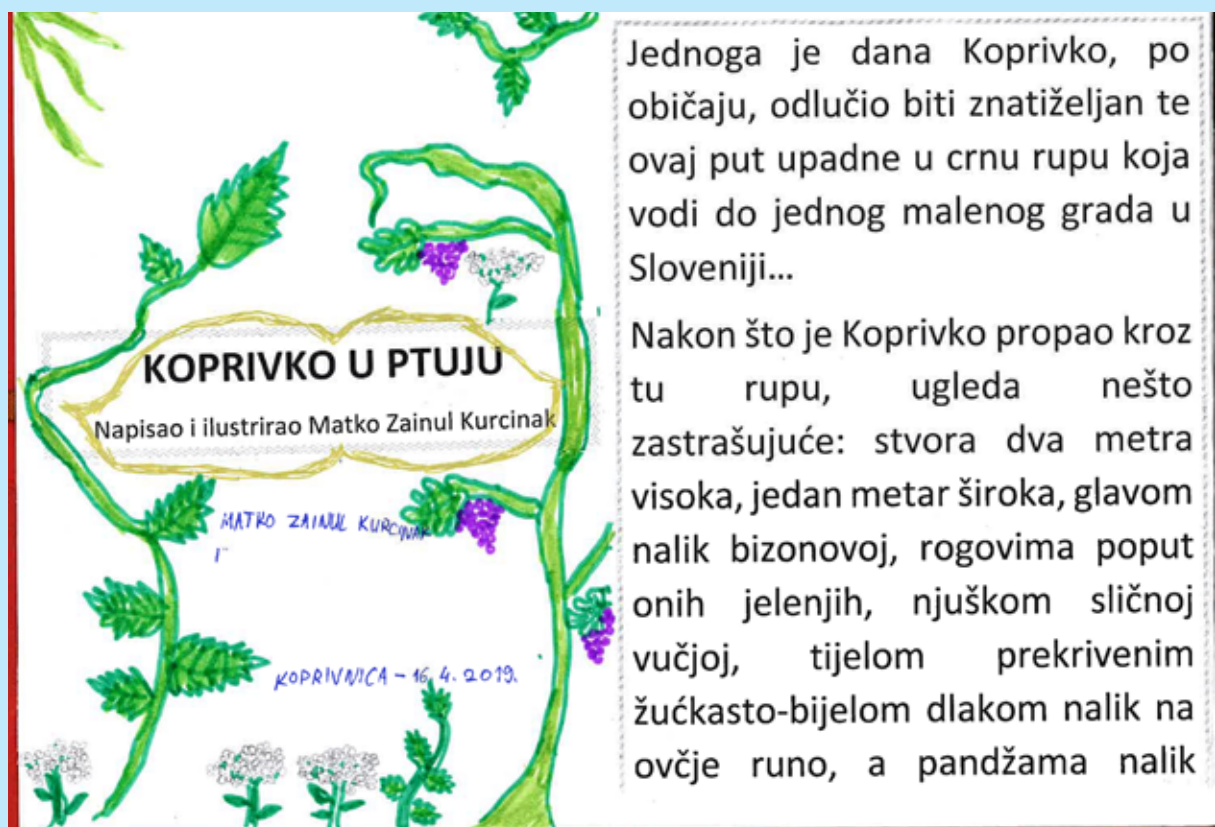
Pred davnimi časi je na griču stal grad. V njem sta živela kraljica Isabela in kralj Ivan. Dobila sta hčerko in jo poimenovala Lea. Lea ni marala Ljubljane, a je morala živeti tam, saj je bila princesa.

Lea je dopolnila 16 let. To je čas, ko bi morala postati kraljica. Ker tega ni hotela, je pobegnila. Prišla je v nenavadno deželo, odšla je na grič in tam je stal podoben grad kot v Ljubljani. Vstopila je in srečala gospo. Vprašala jo je, kam je prišla in kje je kraljica. Odgovorila ji je, da se nahaja na Ptuj, kraljica pa je zgoraj v sobanah. Lea se je napotila tja. Kraljica jo je vprašala, čemu jih je obiskala. Lea ji je vse do potankosti razložila. Kraljico jo je lepo sprejela. Kmalu sta se kraljičin mlajši sin in Lea zaljubila in se poročila. Tako je ostala Lea na Ptuj. V Ljubljano ni odšla niti, ko je ponjo poslala njena mama, ki je vmes že izvedela, kje se nahaja njena hčer. Nekoč jo je jezna tudi sama obiskala. A Lea ji je povedala, da je tukaj srečna. Mamo je to spravilo v dobro voljo. Pustila je hčerki, da ostane na Ptuj, sama pa je šla naprej kraljevat v veliko mesto.

Tako so živeli srečno do konca svojih dni. Tam so še danes. Če ne verjamete, pa pojdite pogledat.

Leila Fridauer, 4. b







onima u prahistorijskog dinosaura. Koprivko počne bježati glavom bez obzira, a taj neobični stvor dubokim glasom poviče:

- „Heeej! Stani! Ne želim ti nauditi!“

Koprivko ga odluči ignorirati i nastavi svojim putem. No, taj stvor bijaše brži te sustigne malenog Koprivka. Objasni mu kako mu ime glasi Kurent te da nije ovdje da bi strašio i naudio drugima. Tada se sprijateljiše i



započese put kroz grad. Kurent stade objašnjavati kako se nalaze u Ptuju i da ga ovdje štuju poput Boga. Koprivko se zadivi, a zatim počne nizati silna pitanja o gradu:

- „Koji je najpoznatiji kulturno-povijesni spomenik, tko je najpoznatija osoba grada?...“

Kurent prekine Koprivka:

- „Dobro, dobro odgovorit ću na sva pitanja, samo me prestani zamarati, glava me boli i umoran sam!“



Koprivko potvrdno klimne glavicom. Kurent se zahvali na poslušnosti dječakovojoj, a zatim počne:

- „Pa... ovdje nisam jako dugo, ali ti mogu pokazati što je meni najdraže u ovom gradiću, a to je dvorac na samom vrhu Staroga grada.“

Tako zajedno krenu tamo. Kada su stigli, odluče se popeti na vrh dvorca. Zatim prohodaju



stepenicama do vrha, a Koprivko usklikne:

- „Predivno!!! Sve se odavdje vidi, prelijepa rijeka Drava koja prolazi kroz Ptuj i sve kuće!“

Kurent blagim glasom odgovori:

- „Tako je mladiću, predivan je ovaj grad Ptuj!“

Zajedno krenu dolje. Koprivko se rastuži jer je zabavi kraj i mora ići. Taman na odlasku Koprivko ugleda dolazak poplave te poviče:



- „Hej, Kurente! Kako dolazi ovoliko mnogo kiše?!?“

Kurent zamišljeno promrmlja:

- „O ne, nije dobro... Moji prijatelji bogovi su se naljutili na zle ljude i planiraju uništiti cijelu Sloveniju poplavom!“

Tako se sklone i odbježaše što dalje, kada Kurent dobije ideju:

- „Znam! Postavit ću ove biljke, heljdu i vinovu lozu, da upiju ovu silnu vodu, da dam ovim ljudima još jednu priliku.“



I tako te biljke upiju vodu i spase ljude, a oni počnu cijeniti Kurenta još više, kao i biljku heljde i vinove loze. Nakon toga, u Kurentovu čast prirediše festival zvan „Kurentovanje“ koji se održa sve do danas.

A Koprivko? On se samo nada novoj veseloj i čudesnoj avanturi, a tko zna, možda se svakog Kurentovanja i Koprivko i Kurent negdje skrivaju...



Denis Leber, 4. a



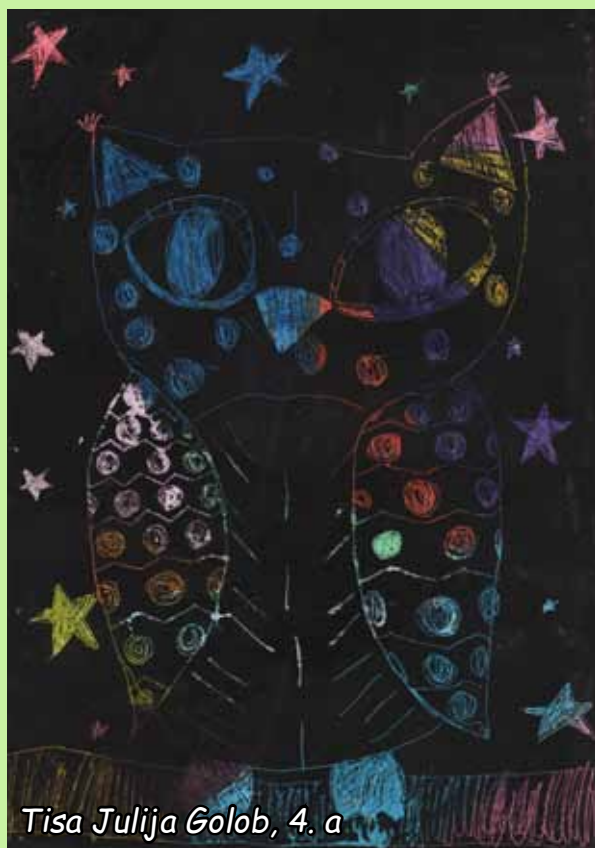
Kai Stöger, 4. a



Matija Masten, 4. a



Urška Pliberšek, 4. a





Karlo Ardit, 5. a



Zoja Zemljarič, 5. a



Maja, Luna, Gaja, 4. a



Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Brigita Krajnc, Natalija Nežmah Prijatelj, Alenka Štrafela, Aleksandra Žarkovič Preac, Helena Slameršak, Simona Truntič, Barbara Majhenič, Marjeta Kosi, Dejan Majcen, Darja Brlek, Simona Jakomini, Renata Debeljak, Alenka Kandrič, Daniela Štumberger
Mentorica likovnih del:	Doroteja Širovnik
Avtor ilustracije na naslovnici:	Darvin V. Benčevič, 7. b
Lektoriranje:	Alenka Kandrič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja)
	Maj, 2019